

סדר

פרשת הקטורת ומעשה הקרבנות

ערכת המגן של עם ישראל לשמירה הצלחה וישועה

מבואר ומפורט ביותר ומתאים לכל נפש

מופץ ללא מטרת רווח כלל ועיקר

ניתן להשיג את החוברת

בישיבת המקובלים "נהר שלום" בירושלים

רח' שילה 6 (פינת אנריפס) טל' - 02-6241622 ת.ד. 6097 י-ם

ציור הקטורת בכריכה: באדיבות מכון המקדש ירושלים

פתח דבר

הרינו שמחים להגיש לפניכם את סדר פרשת הקטורת וסדר מעשה הקרבנות שכידוע בכח קריאתם לבטל את המות והמגיפה ולבטל כל גזירות קשות כאשר יראה המעיין בהקדמה לחוברת זו.

אנא אחים יקרים השתדלו בכך ככל יכולתכם, דבר גדול ונשגב זה, בכחו להציל אנשים ממות ולבטל כל גזירות, ברצוננו לזכות ולהפיץ חוברת זו בכל בית בישראל שתהיה בהישג ידו של כל אדם מישראל באשר הוא, כדי להנצל בס"ד מכל פגע.

כל המעוניין לסייע לנו בכך בכל דרך שהיא וכן לתרום ע"מ להדפיס עוד ועוד חוברות ולחלקם לכל בית בישראל תבוא עליו ברכה. אנא השתדלו לרכוש כמה שיותר חוברות ולחלקם, וכן לעניין בזאת ידידים ומכרים וכן בעלי עסקים וחברות וכו', עם ישראל זקוק לכך ביותר ואשרי הזוכה לסייע בכך.

מודגש ומובהר בזאת כי לשיבתנו הקדושה אין כל מטרת רווח כל שהיא בכך וכל תרומה שתנתן תוקדש לצורך כך בלבד.

**המחיר לחוברת 50 אג' בלבד (1/2 ש"ח)
לפרטים טל: 02-6241622**

התעוררות לקריאת פרשת הקטורת

הקטרת הקטורת בבית המקדש הינה אחת ממצוות ה' יתברך וסודותיה ומעלותיה עצומים ונפלאים עד מאוד מאוד וחביבה היא לפני הש"ית יותר מכל מעשה הקרבנות ומן התפילה. (מדרש תנחומא, זוה"ק פר' ויקהל).

בנוסף למעלות הנפלאות שישנם בהקטרת הקטורת, טמונים במעשה הקטורת סגולות נעלות ואדירות כאשר העיקרית שבהם נתגלתה למשה רבנו ע"ה, כאשר עלה למרום לקבל את התורה, המדרש בילקוט שמעוני (במדבר ט"ז) מספר שכאשר עלה משה רבנו ע"ה למרום לקבל את התורה באו מלאכי השרת לפני הש"ית ואמרו לפניו שהתורה צריכה להשאר בשמים "מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו ... תנה הודך על השמים" אמר הקב"ה למשה החזר להם תשובה, משה רבנו ענה על כך שבתורה ישנם קיום מצוות גשמיות וכן שיעבוד מצרים וכו' דברים שאינם שייכים למלאכים כלל ועיקר, מיד חזרו בהם המלאכים והודו לו, ואף העניקו לו מתנות, שנאמר "עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם"

בשכר זה שקראוך אדם לקחת מתנות!

ממשיך המדרש ומספר שאף מלאך המוות העניק מתנה למשה רבנו ע"ה בזה שגילה לו את הסוד האדיר והנורא הטמון במעשה הקטורת **שבכוחו לעצור את המות מן העולם!!!** ובאמת הוצרך משה רבנו ע"ה להשתמש בסגולה אדירה זו ככתוב בפרשת קרח (במדבר י"ז)

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן קַח אֶת-הַמִּחֻתָּה וְתֵן-עָלֶיךָ אִשׁ
 מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קִטְרֶת וְהוֹלֵךְ מִהֵרָה אֶל-הָעֵדָה
 וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם, כִּי-יָצָא הַקָּצֵף מִלְּפָנֵי יְהוָה הַחַל הַנֶּגֶף:
 וַיִּקַּח אַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיֵּרֶץ אֶל-תּוֹךְ הַקֹּהֵל וְהִגִּיד
 הַחַל הַנֶּגֶף בָּעָם, וַיִּתֵּן אֶת הַקִּטְרֶת וַיְכַפֵּר עַל הָעָם: וַיַּעֲמֵד
 בֵּין-הַמִּטִּים וּבֵין הַחַיִּים, וְהִתְעַצֵּר הַמִּגֶּפֶה: וַיָּשָׁב אַהֲרֹן
 אֶל-מֹשֶׁה אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, וְהַמִּגֶּפֶה נֶעְצְרָה:

בפרשה זו מודגשת ביותר המהירות שבה נקטו משה רבנו ע"ה
 ואהרן הכהן בעשותם את הסגולה של הקטורת לעצור את
 המוות והמגיפה.

משה רבנו ע"ה אומר לאהרן "והולך מהרה"
 ואכן אהרן "וירץ אל תוך הקהל" ממהר ככל יכולתו ורץ
 לעשות זאת בכדי לעצור את המוות מישראל.

ידוע מדברי רבותינו ז"ל שקריאה של פרשת הקטורת גדול
 כוחה ועצום כהקטרתה, לכן יש לנו למהר ולאחוז בעצתם של
 רבותינו הקדושים ולקרוא את פרשת הקטורת בכדי לבטל כל
 גזירות מעם ישראל ולבטל את המוות.

התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א מבאר באורכה בכמה
 מקומות בספר הזוהר הקדוש עד כמה מועילה ומסוגלת הקריאה
 של פרשת הקטורת לבטל את המוות וכל גזירות.

נביא בקצרה ממש מעט מדברי קודשו כפי שהובאו בזוה"ק פר'
 ויקהל (רי"ח)

מִלֶּה דָּא גְזִירָה קְיָיֵמָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 דְּכָל מַאן דְּאִסְתַּכֵּל וְקָרַי בְּכָל יוֹמָא פְּרָשְׁתָּא
 דְּקַטוֹרֶת, וְיִשְׁתַּזְיַב מִכָּל מְלִין בִּישׁוּן וְחֲרָשׁוּן
 דְּעֵלְמָא, וּמְכָל פְּגָעִין בִּישׁוּן, וּמַהֲרַהוּרָא בִּישָׂא,
 וּמְדִינָא בִּישָׂא, וּמְמוֹתָנָא. וְלֹא יִתְזַק כָּל הַהוּא
 יוֹמָא, דְּלֹא יָכִיל סַטְרָא אַחֲרָא לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהּ.

ביאור הדברים: דבר זה גזירה עומדת וקיימת לפני הקב"ה שכל מי שיתבונן ויקרא בכל יום את פרשת הקטורת ינצל מכל דברים רעים וכשפים של העולם ומכל פגעים רעים ומהרהורים רעים ומדין רע וממות, ולא ינזק כל אותו היום, שלא יכול הסיטרא אחרא לשלוט עליו.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי בְּנֵי נָשָׂא הָווּ יְדַעֵי כְּמָה
 עֵילְאָה אִיהוּ עוֹבְדָא דְּקַטוֹרֶת קָמִי קוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, הָווּ נְטִילֵי כָּל מִלָּה וּמִלָּה מִיָּה, וְהָווּ
 סְלָקֵי לִיהּ עֲטָרָה עַל רִישֵׁיהוּ, כְּכַתְרָא דְּדִהָבָא.
 וּמַאן דְּאִשְׁתַּדַּל בֵּיהּ, פְּעִי לְאִסְתַּכְּלָא בְּעוֹבְדָא
 דְּקַטוֹרֶת, וְאִי יְכוּזִין בֵּיהּ בְּכָל יוֹמָא, אֵית לִיהּ
 חוּלְקָא בְּהַאי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְּאִתֵּי, וְיִסְתַּלַּק
 מוֹתָנָא מִיָּה וּמְעֵלְמָא, וְיִשְׁתַּזְיַב מִכָּל דִּינִין דְּהַאי
 עֵלְמָא, מִסַּטְרִין בִּישׁוּן, וּמְדִינָא דִּיגִיהֶנְס, וּמְדִינָא
 דְּמַלְכוּ אַחֲרָא.

ביאור הדברים: אמר רבי שמעון בר יוחאי זיע"א אם בני האדם

היו יודעים כמה עליון הוא מעשה הקטורת לפני הקב"ה היו לוקחים כל מילה ומילה ממנה ושמים אותה על ראשם ככתר של זהב.

וכל מי שמשתדל בו צריך להתבונן במעשה הקטורת, ואם יקרא את פרשת הקטורת בכל יום ויכוין בה יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא ויסתלק המות ממנו ומהעולם וינצל מכל הדינים של העולם ומכל רע ומדין גיהנום ומדינים של מלכויות אחרות.

מה פתיב באהרן, (במדבר יז) ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה, דכפית ליה למלאך המות, דלא יכיל לשלטה כלל, ולא למעבד דינא. סימנא דא אתמסר בידנא, די בכל אתר דקאמרי בכוונה, ורעותא דלפא עובדא דקטרת, דלא שלטא מותנא בהוא אתר, ולא יתזק, ולא יכלין שאר עמין לשלטה על ההוא אתר.

ביאור הדברים: מה כתוב באהרן "ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגיפה" שכפת את מלאך המוות ולא יכול לשלוט כלל ולא לעשות דין. סימן זה נמסר בידנו – בכל מקום שאומרים בכוונה והתעוררות הלב את פרשת הקטרת לא ישלוט מות באותו מקום ולא ינזק ולא יכולין שאר העמין לשלוט על אותו המקום.

הזוהר הקדוש מאריך עוד רבות במעלות הקטורת אך די במה שהבאנו לעיל בכדי לעורר כל אדם מישראל שיקרא בכל יום את סדר פרשת הקטורת – בכוונת הלב ודקדוק רב ויעורר על

כך לאחרים שהרי אין סגולה גדולה מזו לעצור ולבטל את המוות מן העולם ומובטח לו שלא ינזק כל אותו היום ועוד.

כל האמור לעיל נכון אף במי שקורא את סדר הקטורת המובא בסידורים כידוע ומפורסם, אך ישנה מעלה יתרה מזו והיא לקרא את סדר הקטורת כפי הסדר שתקן רבנו הארי ז"ל וסדרו המקובל רבנו יהודא פתיא זצוק"ל זיע"א,

המקור לכך הינו בספר הווה"ק פרשת וירא (ק' ע"א ע"ב) מובא שם מעשה מופלא ונורא מגודל מעלת קריאת פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות כפי הסדר שמוגש כאן בהוברת זו בס"ד.

אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס זְמַנָּא הָדָא הוּינָא אֶזְלִי בְּאַרְחָא
וְעָרְעִית בֵּיהּ בְּאַלְיָהּ, אֲמִינָא לִיהּ, לִימָא לִי מַר
מְלָה דְמַעְלֵי לְבַרְיֵיתָא, אָמַר לִיהּ, קַיִים גְּזַר קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְעָאֵלוּ קַמֵּיהּ כָּל אֱלִין מְלֹאכְיָא דְמַמְנָן
לְאַדְכָּרָא הוּבֵי דְפַר גֵּשׁ, דִּי פְּעַדְנָא דִּידְכֶרֶון בְּנֵי
אֲנָשָׁא קְרַבְנֵיָא דְמַנֵּי מַשָּׁה וְשָׁנֵי לְבִיהּ וְרַעוּתֵיהּ
בְּהוּ, דְכָלְהוּ יְדְכֶרֶון לִיהּ לְטַב. וְעוּד פְּעַדְנָא דִּיעֲרַע
מוֹתְנָא בְּבְנֵי אֲנָשָׁא, קַיִמָּא אֲתִנְזַר וְכְרוּזָא אַעֲבַר
עַל כָּל חֵילָא דְשָׁמַיָא דְאֵי יִיעֲלוֹן בְּנוּהֵי בְּאַרְעָא
בְּבִתֵּי כְּנַסִּיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת וַיִּמְרוֹן בְּרַעוּת
נַפְשָׁא וְלָבָא עַנְיֵינָא דְקַטְרַת בּוֹסְמִין דְּהוּוּ לְהוּ
לְיִשְׂרָאֵל, דִּיתְבַּטַּל מוֹתְנָא מְנִיָּהּ.

ביאור הדברים: אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי הולך בדרך

ופגשתי באליהו הנביא ז"ל ביקשתי שיגיד לי דבר שטוב ומועיל לבריות, אמר לי כך הקב"ה גור גזירה והיו לפניו כל המלאכים הממונים להזכיר עוונותיו של האדם, שבזמן שיאמרו בני האדם את פרשת הקורבנות שציוה משה רבנו ונותן ליבו וכוונתו בהם, שכל המלאכים יזכירו אותו רק לטוב.

ועוד דבר אמר אליהו הנביא בזמן שארע מוות בבני אדם ברית נגזרה וכרוז עבר על כל צבא השמיים, אם יכנסו לבתי כנסיות ובתי מדרשות ויאמרו בכוונת הלב את פרשת הקטורת.

שיתבטל המות מהם !

מבואר בקטע זה שני ענינים נפלאים האחד – בשבח קריאת מעשה הקורבנות שבכוחם להפוך את הקטגוריים של האדם (מלאכים הממונים להזכיר את העוונות) לסנגורים עליו, שילמדו עליו רק זכות.

השני – שבכח קריאת פרשת הקטורת לעצור את המות.

באותו ענין ממשיך הוזהר ומביא מעשה ברב אחא:

רַבִּי אֲחָא אָזַל לְכַפֵּר טַרְשָׁא אֲתָא לְגַבֵּי אוֹשְׁפִיזְיָה, לְחִישׁוּ עֲלֵיהּ כָּל בְּנֵי מְתָא, אָמְרוּ נְבָרָא רַבָּא אֲתָא הָכָא נְזִיל לְגַבֵּיהּ, אֲתוּ לְגַבֵּיהּ, אָמְרוּ לִיהּ לָא חָס עַל אוֹבְדָנָא, אָמַר לְהוּ מַהוּ. אָמְרוּ לִיהּ דְּאִית שְׁבָעָה יוֹמֵין דְּשָׂאֲרֵי מוֹתְנָא בְּמֵאֲתָא וְכָל יוֹמָא אֲתִתְקַף וְלָא אֲתַבְטַל. אָמַר לְהוּ נְזִיל לְבֵי כְּנֶשֶׁתָא וְנִתְבַּע רַחֲמֵי מִן קַדָּם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. עַד דְּהוּ אָזַל, אֲתוּ וְאָמְרוּ פְּלוּנֵי וּפְלוּנֵי מִיתוּ, וּפְלוּנֵי וּפְלוּנֵי נָטוּ לְמוֹת. אָמַר לְהוּ רַבִּי אֲחָא לִית עֵתָא לְקַיְימָא הָכִי דְשַׁעְתָּא דְּחִיקָא. אֲבָל אֲפִרִישׁוּ מִנְכוּן אַרְבַּעִין בְּנֵי נְשָׂא מְאֹנֵן דְּזַבְּאִין יְתִיר. עֲשֶׂרָה עֲשֶׂרָה לְאַרְבַּעָה הוֹלְקִין וְאַנְּא עִמְכוּן, עֲשֶׂרָה לְזוּוּיְתָא דְּמֵאֲתָא, וְעֲשֶׂרָה לְזוּוּיְתָא

דְּמֵאתָא, וְכֵן לְאַרְבַּע זְווֹייתָא דְּמֵאתָא. וְאָמְרוּ בְּרַעוּת
 נִפְשָׁכוֹן עֲנִינָא דְּקַטְרֵת בּוֹסְמִין. דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא יְהֵב
 לְמִשָּׁה וְעֲנִינָא דְּקַרְבָּנָא עֲמִיה. עֲבָדוּ בֵּן תְּלַת זְמָנִין
 וְאֶעְבְּרוּ בְּכָל מֵאתָא לְאַרְבַּע זְווֹייתָא וְהוּוּ אָמְרִין בֵּן, לְבַתְרָא
 אָמַר לְהוּ גְזִיל לְאַנּוֹן דְּאוּשִׁישׁוּ לְמִימַת וְאַפְרִישׁוּ מִנֵּיכּוּ
 לְבַתְיָהוֹן, וְאָמְרוּ כְּדִין, וְכֵד תְּסִימוּ אָמְרוֹן אֶלְיִן פְּסוּקֵינָא
 וְיֵאמֶר מִשָּׁה אֵל אֶהְרֵן קַח אֶת הַמַּחְתָּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ וְגו' **וְיִקַּח**
 אֶהְרֵן וְגו' וְיַעֲמֵד בֵּין הַמַּתִּים וְגו'. וְכֵן עֲבָדוּ וְאֶתְפַּטְל
 מִנֵּייהוּ. שְׁמַעוּ הַהוּא קְלָא דְּאָמַר סְתָרָא סְתָרָא קַמֵּיתָא
 אוֹחִילוּ לְעֵילָא דְּהָא דִּינָא דְּשָׁמַיָא לֹא אֲשָׁרֵי הָכָא דְּהָא
 יְדַעֵי לְבַטְלָא לִיה. חֲלֵשׁ לְבִיָּה דְּרַבֵּי אַחָא, אֲדַמוּד, שְׁמַע
 דְּאָמְרֵי לִיה, כֵּד עֲבַדְתָּ דָּא עֲבִיד דָּא, זִיל וְאִימָא לֹון
 דִּיחֲזִירוֹן בְּתִשׁוּבָה דְּחֵיבִין אֲנּוֹן קַמָּאי. קָם וְאַחֲזֹר לְהוּ
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָתָא.

רב אחא הלך לכפר טרשא, (באותו הזמן היתה מגיפה בעיר
 ורב אחא לא ידע על כך) בני העיר אמרו זה לזה אדם גדול בא
 לכאן בואו ונבקש ממנו עיצה מה לעשות, באו וספרו לרב אחא
 שמגיפה קשה פרצה בעיר זה שבעה ימים, אמר להם רב אחא
 נלך מיד לביה"כ ונערוך תפילה גדולה לפני הקב"ה שיבטל את
 הגזירה.

בעוד הם הולכים לבית הכנסת באו לרב אחא ואמרו לו שעוד
 שני אנשים מתו ועוד שניים נוטים למות, אמר להם רב אחא
 אין השעה עכשיו מתאימה לעריכת תפילה השעה דוחקת
 ביותר ויש לעשות דבר שבכוחו לעצור את המוות מיד,
 ומהו? יש לבחור ארבעים איש היותר זכאים מבני העיר ולחלקם

עשרה עשרה בכל פינה מפינות העיר, ויאמרו בכוונת הלב את פרשת הקטורת ומעשה הקורבנות, מיד באו בני העיר ועשו כן שלושה פעמים, לאחר מכן הורה להם רב אחא לעשות כסדר הזה גם בבתיהם של הנוטים למות ולהוסיף הפסוקים "ויאמר ה' אל משה קח את המתה ותן עליה אש וגו' ויקח אהרן וגו' ויעמוד בין המתים וגו' "

אומר הזוהר הקדוש שבני העיר עשו כדברי רב אחא ומיד **התבטל המוות והמגיפה מהם.**

שמעו בת קול שיצאה מהשמים ואמרה לגזרות הקשות כדברים האלה העצרו למעלה שהרי דין שמים לא שורה כאן **כיוון שהם יודעים לבטל אותו.**

לאחר מכן נרדם רב אחא ושמע שאומרים לו שישתדל להחזיר את תושבי העיר בתשובה שלימה שהרי כל גזרות המות והמגיפה נגזרה בגלל עוונות. רב אחא קם והחזירם בתשובה שלימה.

אחים ואחיות יקרים, ספר הזוהר הקדוש איננו חלילה ספר מעשיות וסיפורים, מעשה זה המובא בספר הזוהר בא ללמד אותנו ולהורות לנו דרך חיים כיצד, ובמה נבטל כל גזרות קשות רח"ל. אם יתארגנו מנינים של קוראי קטורת בכל פינות הארץ וכן בכל עיר. ועיר בארבע פינות העיר לא תשרה באותו המקום מידת הדין **ויתבטלו כל הגזירות הקשות!!**

כמו כן החשיבות העצומה של קריאת פרשת הקטורת לרפואת חולים ואף אותם שכבר נוטים למות רח"ל (ומה טוב אם יתמיד החולה רח"ל בקריאת פרשת הקטורת פעמיים ביום בבוקר ובין הערבים בכוונת הלב ובהתעוררות, ולו חכמו ישכילו לארגן

מנינים של קוראי קטורת בכל אחד מבתי החולים בארץ, כמה רפואה וישועה היתה נמשכת ע"י פעולה זו ואשרי מי שישתדל בכך).

והעולה על כולנה החשיבות של מצוות התשובה שהיא התרופה האמיתית לכל הצרות והגזירות. המתבונן במעשה זה יראה פלא עצום כיצד הצליח רב אחא להחזיר בתשובה שלימה את כל בני העיר? הדבר מובן כאשר קוראים את דברי רשב"י זיע"א (זוה"ק ויקהל רי"ח) "קְטֹרֶת, תְּבִירוּ דְיִצְרָר הָרַע אִיהוּ" ביאור הדברים: הקטורת משבר את היצר הרע. ועוד "לִית לָךְ מְלָה בְּעֶלְמָא, לְמַתְבַּר לִיה לְסַטְרָא אַחְרָא, בַּר קְטֹרֶת." ביאור הדברים:

אין לך דבר בעולם המשבר את הסטרא אחרא כמו הקטורת !!!

וממילא הדברים מובנים, כאשר נשבר כוחו של היצר הרע ומתפורר ונשבר כח הסטרא אחרא-תשובה קרובה לבוא! לכן אחרי שבני העיר קראו את פרשת הקטורת מיד היה ליבם פתוח לתשובה.

וכאור לעיניים דברי קדשו של המקובל רבינו יהודא פתיא זצוק"ל זיע"א בספרו "שמירה לחיים" שהזהיר על חשיבות עשיית התשובה ובפרט בעת צרות רח"ל וכתב בזו הלשון: יחזור בתשובה שלימה, ואם רוצה לעשות תשובה ואינו יכול כתב רבינו האר"י ז"ל "ישתדל בקריאת הקטורת ואז יוכל לעשות תשובה שלימה" !!!

ממעלות קריאת פרשת הקטורת בקצרה

- ◇ מסלק את המות ממנו ומהעולם.
- ◇ ינצל מכל דינים קשים וממחלות.
- ◇ מסוגל לרפאות את החולה.
- ◇ לא ינזק כל אותו היום שאומרה.
- ◇ זוכה לחלק בעולם הזה ובעולם הבא.
- ◇ עושה נחת רוח לבורא יתברך וחביבה היא יותר מן התפילה.
- ◇ מבטל כשפים והרהורים רעים.
- ◇ ימצא חן וחסד בעיני כל רואיו.
- ◇ מסוגלת לפרנסה טובה ואף לעשירות ולא יחסר לחמו לעולם.
- ◇ ינצל מדין גיהנום. ומדין של אומות העולם.

סיכום הדברים

חובה קדושה להתעורר ולעורר אחרים על מעלת אמירת פרשת הקטורת ובפרט אם יתאפשר לארגן מנינים של קוראי פרשת הקטורת בארבע כנפות הארץ ובכל עיר ועיר. כל אחד ישתדל בכל יום לקרוא את פרשת הקטורת כפי הנוסח המצורף, בנוסף למה שאומר בתפילתו כל יום וישתדל לעורר שבמקומו יתארגן מנין לאמירת סדר זה ובפרט בזמן ש"עת צרה היא ליעקב וממנה יושע" אחים יקרים דבר זה שבו אנהנו עוסקים **בכוחו להציל אנשים ממות ולבטל כל גזרות אנא השתדלו בכך ותשאו ברכה מאת ה' עד עולם אמן ואמן.**

בברכה ובתפילה לשלום ישראל
הצב"י בניהו יששכר שמואלי יצ"ו

התעוררות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השי"ת ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא **ספר הזוהר הקדוש**, שנתחבר בקדושה עליונה ע"י התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א.

ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רח"ל.

דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש מפי קודשו של משה רבנו ע"ה "הרעיא מהמנא" אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע"ה לרשב"י זיע"א בזה"ק פרשת נשא, "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי"

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות **ברחמים!** ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח.

ואף **משמים הסכימו על כך** !!! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלוהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם ואח"כ הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא ובגינה" "וקראתם דרור בארץ"

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור

שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש שכתב על כך "הנה מבואר מכאן שהיבור הזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו והוא רצון הא-ל יתברך ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית)

כמו כן בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רח"ל.

גאון ישראל הרמח"ל רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישרים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל, מעלות השחר עד שקיעת החמה וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזאת הלשון " זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד

.... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי

אני אלמלא נתיישר היילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקה את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל"

מי לנו גדול כרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עיזה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכות הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

למזהיר ולנזהר

האמת היא שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שבפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא כוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה.

לאחד – שאיננו מבין את לשון הזוהר – טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני – שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים – טוען הרי אינך מקובל כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי – שעדיין רחוק מקיום המצוות – טוען מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

לרביעי – המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו – טוען אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא – קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

משל למה הדבר דומה – לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בס"ד מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז"ל, החיד"א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאגני, שו"ת ישכיל עבדי, שו"ת פרחי כהונה, ועוד).

כמו כן גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס' דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל תועיל להם ביותר שיוזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה.

מרן רבינו יוסף חיים זיע"א בעל הבן איש חי מבאר את מאמר הגמרא "כל העוסק בתורה מבפנים תורה מכרות עליו מבחוי"ן" שכל העוסק בחלק הפנימי של התורה זוכה ומאירות עיניו בחלק הנגלה של התורה. ואף מו"ר הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל זיע"א היה מורה לתלמידיו בעודם בחורים צעירים לקרא בכל יום מס' דפים בספר הזוהר שזה יעזור לפתוח את הלב לתורה ולזכך הנפש, והוסיף עוד ואמר כי ספר הזוהר הקדוש מלא וגדוש במוסר ומלהיב ביותר לעבודת הי"ת וזהו ספר המוסר הטוב ביותר. אנחנו רואים בעינינו מעשה רב מגדולי ישראל ממש אשר היה מיקר את זמנו מכל יקר ודואג ומיצר על כל רגע של ביטול תורה חלילה שהורה לתלמידיו בעודם צעירים לימים לקבוע זמן בכל יום לקריאה בזוהר הקדוש. ניתן להאריך על כך בעוד עובדות רבות אך די בכך למבין

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה' בכל דקדוקיהם ואפילו שעדין הוא רחוק כפשוטו גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שע"י הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבודת אהבה לעבודת ה' יתברך כגודע בספרים הקדושים ומגורי האר"י ז"ל

ובאשר לטענה הרביעית – המשמשת מפלט לאותם שלא בודקים כלל במה מדובר, אם אוזנם כרויה לשמוע, ניתן להסביר ולבאר להם כי דעה זו היא ההיפך הנגמור לאמת ובאה להרחיקם חלילה מהטובה הגדולה שיכולים לזכות בה! **ספר הזוהר הקדוש – הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים!** בכח הקריאה בו לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאה מכל חולי ומכל מידות רעות ותאוות רעות רח"ל עד שהיא מאירה ומוזהירה באור קדוש ועליון. וכל האזהרה אודות לימוד הקבלה וההגבלות על כך לא נאמרו כלל ועיקר על לימוד פשט הזוהר ומוסריו ועל הקריאה בו. אלא נאמרו על לימוד בכתבי האר"י ז"ל שער הכוונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו' אשר ללימודם נצרכת הכנה גדולה ואזהרות גדולות. ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמוח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.

לסיום פרק זה נוסף ונבאר כי גם נשים שככלל פטורות מעסק התורה ומחויבות ללימוד רק את ההלכות שנשים מצוות בהם, גם הן אם תרצינה לקרוא בזמנן הפנוי בספר הזוהר הקדוש בכדי לזכות למעלות הנפלאות הטמונות בו, ולהשרות שכינה בכתיהן רשאיות לעשות כן. ואדרבא גדולי הדור העידו שאמם היתה קוראת בכל יום בספר הזוהר הקדוש בנוסף לתפילות ולקריאת התהילים היומית ואף ישנן שהיו מסיימות את כל ספר הזוהר הקדוש מדי שנה ועורכות סעודה לתלמידי חכמים באותו היום.

ממעלות העוסק בספר הזוהר בקצרה

- ◇ מקרב גאולת ישראל ברחמים
  - ◇ מבטל גזירות קשות
  - ◇ זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שמרפאה ממש.
  - ◇ מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע.
  - ◇ ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.
  - ◇ ינצל מתאוות רעות וממדות רעות.
  - ◇ הרי הוא כהונה ומפרש את השם שיש בכוחו לעשות ניסים.
  - ◇ יזכה לחזות בנועם ה'.
  - ◇ ניצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין.
  - ◇ זוכה להבין את לימודו ומתקיים בידו.
  - ◇ לימוד בספר הזוהר הקדוש לע"נ נפטרים מסוגל ביותר לתקן נשמתם ולהעלותה למקומה העליון ולהצילה מכל דינים.
  - ◇ "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" – מעורר את זכותו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א ובזכותו יושע בכל הנצרך לו.
  - ◇ תיבת "ורפאתיו" עולה בנימ' (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) ובזכותו נמשכת רפואה לאדם
  - ◇ ועל ידי זה יושפע לשפע רב בכל העולמות – ראשי תיבות רשב"י שהעוסק בתורתו יזכה בס"ד לשפע רב רוחני וגשמי.
- בברכת התורה, ובתפילה לנאולה ברחמים בקרוב אמן
הצב"י בניהו יששכר שמואלי יצ"ו

סדר פרשת הקטורת

כל שמות הקודש המופיעים בסוגריים אסור להוציאם בפה אלא יחשוב אותם בליבו בלבד, ואין כוונתם מעכבת כלל.

אַתָּה הוּא יְהוָה יֵאָדָוּנְהִי יֵאָדָוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַקְטִירוֹ
אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים בְּזֶמֶן שְׁבִית
הַמִּקְדָּשׁ קָיָם כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל-יַד מֹשֶׁה
נְבִיאָךְ כַּפְתּוֹב בְּתוֹרָתְךָ:

יקרא פסוק זה שלושה פעמים:

וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵאָדָוּנְהִי יֵאָדָוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ (יכוין מה"ש)
קח־לְךָ (יכוין נְגִיף) סַמִּים (יכוין מתק"ו)
נִטְףָא | (יכוין טַנְיָן) וּשְׁחִלְתָּ (יכוין פִּיקְאָב) וְחִלְבֵּנָה
סַמִּים וְלִבְנָה זָכָה בַד בְּבַד יִהְיֶה:

יקרא פסוק זה (והוא מסוף הפסוק לתחילתו) שלושה פעמים:

יִהְיֶה בְּבַד בַּד זָכָה וְלִבְנָה סַמִּים וְחִלְבֵּנָה
וּשְׁחִלְתָּ נִטְףָא סַמִּים לְךָ קח מֹשֶׁה אֶל
יְהוָה יֵאָדָוּנְהִי יֵאָדָוּנְהִי וַיֹּאמֶר

יקרא בפיו מילים אלו מתחילה ועד סוף שלושה פעמים (והם אותיות הפסוק לעיל כאשר הופכים את האותיות של כל מילה ובניקוד מיוחד)

הִיְהִי דְבָבְךָ דָּב הַכֹּז הַנְּבִלֹו מִיָּמֶם
הַנְּבִלְחֹו תִלְחָשׁוּ פָּטַנְי מִיָּמֶם כָּל
חֶק הַשָּׁמַיִם לֹא הוֹחִי רְמָאִיו

ועשית אתה קטרת רקה מעשה רוקח ממלח
טהור קדש: ושחקת ממנה הדק ונתתה
ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך
שמה קדש קדשים תהיה לכם:

ונאמר: והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר
בבקר בהיטיבו את הנרת וקטירנה: ובהעלת
אהרן את הנרת בין הערבים וקטירנה קטרת
תמיד לפני יהוה יאהרונה לדרתיכם:

תנו רבנן, פטום הקטרת פיצד? שלש מאות
וששים ושמנה מנים היו בה, שלש מאות
וששים וחמשה כמנין ימות החמה, מנה
בכל-יום. מחציתו בבקר ומחציתו בערב.

וּשְׁלֹשָׁה מָנִים יִתְּרִים שְׁמֵהֶם מִכָּנִים כֹּהֵן גָּדוֹל
 וְנוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפָנָיו בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. וּמְחַזְרֵן
 לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרְבַּ יוֹם הַכַּפּוּרִים כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוֹת
 דִּקְהָ מִן הַדִּקְהָ. וְאַחַד עֶשְׂרֵם סְמָנִים הָיוּ בָּהּ.

(יכוין במחשבתו בי"א סמנים לסלק מתוך הקליפה עשרה ניצוצות הקדושה ואור
 המקיף שלהם שהם כנגד י"א סמנים כדי שישארו הקליפה מתים בלי חיות)

וְיֵאלֹוּ הֵן (טוב למנותם באצבעותיו)

(א) הַצָּרִי. (ב) וְהַצְּפוּרָן. (ג) וְהַחֲלֻבָּנָה. (ד) וְהַלְּבוּנָה.

מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. (ה) מוֹר. (ו) וּקְצִיעָה.

(ז) וְשַׁבּוּלַת גֶּרֶד. (ח) וּכְרָבוֹם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עֶשְׂרֵם

שִׁשָּׁה עֶשְׂרֵם מָנֶה. (ט) הַקּוֹשֶׁט שְׁנַיִם עֶשְׂרֵם.

(י) קְלוּפָה שְׁלֹשָׁה. (יא) קְנָמוֹן תִּשְׁעָה.

בוֹרִית כְּרִשִׁינָא תִשְׁעָה קָבִין. יֵין קְפָרִיסִין סְאִין

תִּלְתָּ וְקָבִין תִּלְתָּא. וְאִם לֹא מִצָּא יֵין קְפָרִיסִין

מִבֵּיא חֲמַר חִיּוֹר עֲתִיק. מְלַח סְדוּמִית רוּבַע.

מִעֲלָה עֶשֶׂן כָּל שְׁהוּא. רַבִּי נִתֵּן הַבְּבִלִי אוֹמֵר אֵף

כַּפַּת הַיֶּרֶדֶן כָּל-שְׁהוּא. אִם נִתֵּן בָּהּ דְּבִשׁ פְּסָלָהּ.

וְאִם חֲסַר אַחַת מִכָּל-סְמָמְנֵיהָ חַיֵּב מִיתָהּ:

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, הַצָּרִי אֵינוֹ אֵלָּא
 שָׂרָף הַנוֹטֵף מֵעֵצֵי הַקֶּטֶף. בּוֹרִית בְּרַשִּׁינָא
 לְמָהּ הִיא בָּאָה? כְּדֵי לְשַׁפּוֹת בָּהּ אֶת הַצְּפוּרָן כְּדֵי
 שְׁתֵּהא נָאָה. יֵין קַפְרִיסִין לְמָהּ הוּא בָּא? כְּדֵי
 לְשַׁרְוֹת בּוֹ אֶת הַצְּפוּרָן כְּדֵי שְׁתֵּהא עֲזָה. וְהֵלֵא
 מִי רַגְלִים יִפִּין לָהּ, אֵלָּא שְׂאִין מַכְנִיסִין מִי רַגְלִים
 בַּמְקַדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

תַּנְיָא, רַבִּי נֶתַן אוֹמֵר, כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק אוֹמֵר הֲדַק
 הֵיטֵב! הֵיטֵב הֲדַק! מִפְּנֵי שְׁהַקּוֹל יָפָה
 לְבִשְׁמִים. פְּטָמָה לְחַצְאִין כְּשֶׁרָה. לְשִׁלִּישׁ וּלְרַבִּיעַ
 לֹא שְׁמַעְנוּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זֶה הַכָּלֵל, אִם
 כְּמִדְתָּהּ כְּשֶׁרָה לְחַצְאִין. וְאִם חִסַּר אַחַת
 מִכֹּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיתָה:

תַּנְיָ בַר קַפְרָא, אַחַת לְשָׁשִׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה
 הִיְתָה בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לְחַצְאִין. וְעוֹד תַּנְי בַר
 קַפְרָא, אֵלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קְרָטוֹב שֶׁל דְּבִשׁ אֵין אָדָם
 יָכוֹל לְעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעַרְבִין בָּהּ

דְּבַשׁ? מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל-שָׂאֵר
וְכָל-דְּבַשׁ לֹא-תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁה לַיהוָה יֵאָהֲרֹנָה:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם-כֵּן |
אִפּוֹאֹ זֹאת עֲשׂוּ קָהוּ מִזְמַרְת
הָאָרֶץ בְּכַלְיֶכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְּחָה (יכוין
נְעוּרֵי"רוֹן) מְעַט צָרִי וּמְעַט דְּבַשׁ נְכֹאת (יכוין
רוט"א) וְלֹט בְּטָנִים וּשְׂקָדִים:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם-כֵּן |
אִפּוֹאֹ זֹאת עֲשׂוּ קָהוּ מִזְמַרְת
הָאָרֶץ בְּכַלְיֶכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְּחָה מְעַט
צָרִי וּמְעַט דְּבַשׁ נְכֹאת וְלֹט בְּטָנִים
וּשְׂקָדִים: (ר"ת צֶדֶן לְב"ש ויכוין בשם פְּגִמְכָא"ךְ ויכוין
בשם קְהִסְמוֹ"ת):

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם־כֵּן |
 אִפּוֹאֹ זֹאת עֲשׂוּ קָהוּ מִזְמַרְת
 הָאָרֶץ בְּכַלְיֶכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְּחָה מְעַט
 צָרִי וּמְעַט דְּבִשׁ נְכֹאת וְלֹט בְּטָנִים
 וַיִּשְׁקְדִים: (ויכוין בשם קר"ע שש"ן):

ואח"כ יקרא אלו הפסוקים פעם אחרת

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 מִשְׁכּוֹ וקָהוּ לָכֶם צֵאן לְמִשְׁפַּחְתֵיכֶם
 וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסֶחַ: וְלִקְחֹתֶם אֲגָדַת אֵזוֹב וְטַבַּלְתֶּם
 בָּדָם אֲשֶׁר־בַּסֶּף וְהִנְעַתֶם אֶל־הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל־שְׁתֵי
 הַמְּזוּזוֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְאַתֶּם לֹא תֵעָאוּ
 אִישׁ מִפֶּתַח־בֵּיתוֹ עַד־בָּקָר: וְעָבַר יְהוָה יֵאָדוֹנָהּ
 לְנֹגַף אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת־הַדָּם עַל־
 הַמִּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵי הַמְּזוּזוֹת וַפֶּסַח יְהוָה
 יֵאָדוֹנָהּ עַל־הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחָת לָבֹא
 אֶל־בְּתֵיכֶם לְנֹגַף: (ויכוין בר"ת הפסוק וי"ל אמן)
 אַח"ע הו"ש הו"י עה"ן יח"ל אב"ל)

יאמר פרשת המנורה ופסוק ה' להושיעני שבעה פעמים:

ויבין במחשבתו באותיות המודגשות תחילה וסוף פרשת המנורה ו-ה, ותחילה וסוף הפסוק י-ה, המצטרפים יחד לשם יהוה ברוך הוא. ובסיום כל קריאה יבין במחשבתו בלבד, את שם ה' בניקוד שונה כמפורט. (במידה ואין אפשרות לקרוא פרשה זו שבעה פעמים יקרא פעם

אחת)

וַיַּעַשׂ אֶת־הַמִּנְחָה זֶה־ב טָהוֹר מִקִּשָּׁה עֲשֵׂה
אֶת־הַמִּנְחָה יִרְכָּה וְקָנָה גְבִיעֵיהָ
בַּפְתָּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמִּנְחַת הַיּוֹם: וְשֵׁשֶׁת קָנִים
יֵצְאוּ מִצְדָּתֶיהָ שְׁלֹשָׁה אֶל קְנֵי מִנְחָה מִצְדָּתָה הָאֶחָד
וְשֵׁשֶׁת קְנֵי מִנְחָה מִצְדָּתָה הַשֵּׁנִי: שְׁלֹשָׁה גְבָעִים
מִשְׁקָלָם בְּקִנְיָה הָאֶחָד בַּפְתָּר וּפְרָח וְשֵׁשֶׁת
גְבָעִים מִשְׁקָלָם בְּקִנְיָה אֶחָד בַּפְתָּר וּפְרָח בֵּן
לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֵּצְאוּ מִן־הַמִּנְחָה: וּבַמִּנְחָה
אַרְבַּע גְבָעִים מִשְׁקָלָם בַּפְתָּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ:
וּבַפְתָּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמִּנְחָה וּבַפְתָּר תַּחַת
שְׁנֵי הַקָּנִים מִמִּנְחָה וּבַפְתָּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמִּנְחָה לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֵּצְאוּ מִמִּנְחָה: בַּפְתָּרֵיהֶם
וּקְנֵתָם מִמִּנְחָה הָיוּ כְּלֵה מִקִּשָּׁה אֶחָת זֶה־ב טָהוֹר:
וַיַּעַשׂ אֶת־גִּרְתֵּיהָ שִׁבְעָה וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחֲתָתֶיהָ

זָהָב טָהוֹר: כֶּכֶר זָהָב טָהוֹר עָשָׂה אֹתָהּ וְאֵת
כָּל-כֵּלֶיהָ:

יְהוָה לְהוֹשִׁיעֵנִי וּנְגִינָתִי נִנְגֵן כָּל-יְמֵי חַיֵּינוּ עַל-
בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲדוּנָהּ:

ולאחר כל קריאה יכוין במחשבתו בלבד, את שם ה' בניקוד שונה.

- א. יְהוָה חסד
- ב. יְהוָה גבורה
- ג. יְהוָה תפארת
- ד. יְהוָה נצח
- ה. יְהוָה הוד
- ו. יוֹהוּוְהוּ יסוד
- ז. יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ מלכות

ויאמר אלו הפסוקים: ויכוין בקריאתו באותיות המודגשות תחילה וסוף
של פסוקים אלו י-ה ו-ה, המצטרפים יחד לשם יהוה ברוך הוא.
יְהוָה לְהוֹשִׁיעֵנִי וּנְגִינָתִי נִנְגֵן כָּל-יְמֵי חַיֵּינוּ עַל-
בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲדוּנָהּ:

וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנִרָה מִקְשָׁה זָהָב עַד-יְרֻכָה עַד-
פְּרֻחָה מִקְשָׁה הוּא כַּמְרָאָה אֲשֶׁר הָרָאָה יְהוָה לְ-
יֵאָהֲדוּנָהּ אֶת-מִשָּׁה בֵּין עָשָׂה אֶת-הַמְּנִרָה:

ואחר כך יאמר פסוקים אלו שלושה פעמים:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֱהֲרֹן קַח אֶת־הַמִּחְתָּה וְתֵן־
עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קִטְרֵת
וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה וּכְפַר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא
הַקָּצֵף מִלְּפָנַי יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי הַחֵל הַנֶּגֶף (יכוין נגפ):
וַיִּקַּח אֱהֲרֹן כַּאֲשֶׁר | דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיִּרְץ אֶל־תּוֹךְ
הַקָּהָל וְהִנֵּה הַחֵל הַנֶּגֶף (יכוין נגפ) בָּעַם וַיִּתֵּן
אֶת־הַקִּטְרֵת וַיְכַפֵּר עַל־הָעָם: וַיַּעֲמֵד בֵּין־
הַמִּתְּיָם וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה: וַיָּשָׁב אֱהֲרֹן
אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַמַּגֵּפָה
נֶעְצְרָה: (יכוין בשם **טפטיפיה** והוא מאותיות המוגדלות

באלו הפסוקים, וצייר במחשבתך כאלו כתוב לפניך בצבע זהב)

ואחר כך יאמר פסוק זה ישר והפוך שלושה פעמים:

וַאֲנִי אֲשִׁיר עֲוֹךְ וְאַרְגֵּן לְבִקְרַח חֲסִדָּךְ כִּי־הָיִיתָ
מְשֻׁבָּב לִי, וּמָנוּס בְּיוֹם צָר־לִי: לִי צָר
בְּיוֹם וּמָנוּס לִי מְשֻׁבָּב הָיִיתָ כִּי חֲסִדָּךְ לְבִקְרַח
וְאַרְגֵּן עֲוֹךְ אֲשִׁיר וְאַנִּי:

כשיאמר פסוק זה יכוין במחשבתו צירוף פסוק זה עם שם ה' (מלמעלה למטה בטורים. ואין הכוונה מעכבת)

וַיַּעֲמֵד פִּינָחָס וַיַּבְלִיל, וַתַּעֲצֵר הַמַּגִּפָּה:

ו	ו	פ	י
ה	ו	ה	ה
ה	י	ו	ה
ת	ה	נ	ע
י	פ	ה	ו
מ	י	ז	מ
ע	ל	ז	ה
ה	ה	י	ה
ג	ל	ה	י
פ	ל	ס	ד
צ	ל	ה	
ו	ל		
פ	ל		
ר	ל		
ה	ל		
ה	ל		

ויאמר פסוק ויהי נועם ומזמור יושב בסתר שבע פעמים (במידה ואין אפשרות לקרוא מזמור זה שבעה פעמים יקרא פעם אחת)

ויהי | נַעַם אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלֵינוּ בְּצֵל שִׁבְי יִתְלוֹנֵן: אָמֵר לַיהוָה
יֵאֱהוֹנֵהי מַחֲסֵי וּמְצוֹדֹתַי אֱלֹהֵי אֲבֹתַי: כִּי הוּא
וַיִּצְלַח מִפֶּה יְקוֹשׁ מִדְּבַר הַנּוֹת: בְּאַבְרָתוֹ | יִסַּד לָךְ
וַתַּחַת־כְּנָפָיו תִּחַסֶּה צִנְה וְסַחֲרָה אֲמַתּוֹ: לֹא־תִירָא
מִפֶּתַח לַיְלָה מִחַץ יְעוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר בְּאֶפֶל יְהִלָּךְ
מִקָּטָב יִשׁוּד צַהָרִים: יִפֹּל מִצִּדְךָ | אֱלֹהֵי וּרְבִבָה
מִימִינְךָ אֱלֹהֵי לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֵט וְשִׁלַּמַּת

רָשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אֲתָה יְהוָה יִהְיֶה יֵאֱהוּנְהִי מִחֹסֵי
 עֲלִיּוֹן שְׁמֹת מְעוֹנָה: לֹא־תֵאָנֶה אֱלֹהֶיךָ רָעָה וְנִגַּע
 לֹא־יִקְרַב בְּאֹהֶלְךָ: כִּי מִלְּאֲבוֹי יִצְוֶה־לְךָ (יכוין ס"ת
 יו"ה"ה) לְשִׁמְרֹךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: (יכוין ס"ת ב'ל'ך) עַל־
 כַּפַּיִם יִשְׁאוּנֶךָ פֶּן־תִּגַּף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וּפְתָן
 תִּדְרֹךְ תִּרְמָם בְּפִיר וְתִנְיִן: כִּי בִי חֶשֶׁק וְאֶפְלָטָהוּ
 (יכוין בשם ב"ט) אֲשַׁנְּבֶהוּ כִּי־יִדַּע שָׁמַי: יִקְרָאֵנִי |
 וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ־אֲנֹכִי בְּצָרָה אֲחַלְצֶהוּ וְאֶכְבְּדֶהוּ: אֲרֹךְ
 יָמִים אֲשַׁבִּיעֶהוּ וְאֶרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי: ע"ב

אֲשַׁת־חַיִל מִי יִמְצֵא וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִכְרָה:
 בְּרַטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ וְשָׁלַל לֹא יִחַסֶּר:
 גְּמַלְתָּהוּ טוֹב וְלֹא רָע כֹּל יָמֵי חַיֶּיהָ: הִרְשָׁה אָמַר
 וּפְשָׁתִים וְתַעַשׂ בְּחַפְזָן כַּפִּיהָ: הִיָּתָה כְּאֲנִיּוֹת סוּחַר
 מִמְּרוֹחַק תִּבְיֵא לַחֲמָה: וְתִקָּם בְּעוֹד לִילָהּ וְתִתֵּן מְרַף
 לְבֵיתָהּ. וְחַק לְנַעֲרֹתֶיהָ: וְזָמְמָה שָׂדֶה וְתִקְחָהוּ מִפְּרֵי
 כַּפִּיהָ נִטְעָה כָּרֶם: חָגְרָה בְּעוֹז מִתְנַיָּה וְתֵאֱמָן
 זְרוּעֹתֶיהָ: טַעְמָה כִּי־טוֹב סָחָרָה לֹא־יִכְבָּה בַלִּילָהּ
 גְּרָה: לְרִיָּה שְׁלָחָה בְּכִישׁוֹר וְכַפִּיהָ תִּמְכּוּ פִלְךָ:

כִּפָּה פָּרְשָׁה לַעֲנִי וַיְדִיחַ שְׁלֹחַהּ לְאַבְיּוֹן:
 לֹא־תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֹג בִּי כָל־בֵּיתָהּ לְבָשׁ
 שָׁנִים: מִרְבָּדִים עָשְׂתָה־לָּהּ שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה:
 נֹדַע בְּשָׁעָרִים בְּעֵלְיָה בְּשִׁבְתּוֹ עִם־זִקְנֵי־אֶרֶץ:
 סָרִיז עָשְׂתָה וְתַמְכָּר וְחִגּוֹר נִתְּנָה לְפָנַיִעֲנִי:
 עֹזִי־וְהִדְרָ לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן: פִּיָּה פִתְחָה
 בְּחִכְמָה וְתוֹרַת חֶסֶד עַל־לְשׁוֹנָה: צֹפְיָה הַלִּיכּוֹת
 בֵּיתָהּ וְלֶחֶם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכַל: קָמוּ בְנֵיהּ וַיֹּאשְׁרוּהָ
 בְּעֵלְיָה וַיְהַלְלָהּ: רַבּוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית
 עַל־כְּלָנָה: לְשַׁקֵּר חֲחֹן וְהַבִּל הִיפִי אֵשׁה יִרְאֵת־יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי הֵיא תִתְהַלֵּל: הִנְנוּ־לָהּ מִפְּרֵי יְדֵיהָ וַיְהַלְלוּהָ
 בְּשָׁעָרִים מְעֵשִׂיָּה:

יְהוָה־יֵאֱהוּדוּנְהִי צְבָאוֹת עֲמֻנו. מִשְׁנֹב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב
 סָלָה: יְהוָה־יֵאֱהוּדוּנְהִי צְבָאוֹת. אֲשֶׁר־י אָדָם בִּטַח בְּךָ:
 יְהוָה־יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה. הַמְּלֹךְ יַעֲנֵנו בְּיוֹם־קְרָאֵנו:
 וְעֲרֹבָה לִיְהוָה־יֵאֱהוּדוּנְהִי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם. בִּימֵי
 עוֹלָם וּבְשָׁנִים קְדַמְנִיּוֹת:

אָנָא כָּכָה. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ן)
 קִבֵּל רִנָּת. עֲמֹךְ שֶׁגִּבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שמ"ן)
 נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוּדֶךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יכ"ש)
 בְּרַכְּם טְהַרֶם. רַחֲמֵי צְדָקָתֶךָ. תְּמִיד גְּמִלֶם: (במ"ר צת"ג)
 חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבֶךָ. גַּהֵל עֲדָתֶךָ: (חק"ב מנ"ע)
 יַחִיד גְּאֵה. לְעַמֶּךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קִדְשָׁתֶךָ: (יג"ל פו"ק)
 שְׂעֵתְנוּ קִבֵּל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ג)
 וַיֹּאמֶר בְּלַחֵשׁ: בְּרוּךְ, שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, לְעוֹלָם וָעֶד:

ואח"כ יתפלל בכוונת הלב גדולה נוסח יהי רצון זה
 ויכוין השמות בסוגריים במחשבתו בלבד:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי יֵאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, שְׂבִיבוֹת קְרִיאת פְּטוּם הַקְּמָרַת,
 וּבִזְכוֹת פְּסוּקֵי וְתִיבוֹתָיו וְאוֹתִיּוֹתָיו וּמְעַמּוֹ
 וּנְקֻדוֹתָיו וְשִׁמוֹת הַיּוֹצֵאִים מִמֶּנּוּ מְרֵאשֵׁי תִבּוֹת
 וְסוּפֵי תִבּוֹת וְחִלּוּפֵי תִבּוֹת, שֵׁיכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת
 כַּעֲסֶךָ מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אַחֵינוּ, וְתִתְנַהֵג
 עִמָּנוּ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי יֵאֱלֹהֵינוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד
 וּבְמִדַּת הַרַחֲמִים, וְתַפְּנֵם לָנוּ לְפָנִים מְשׁוֹרֵת

הדין, ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעלינו
 ומעל כל עמך ישראל, וראה בעין המלתך צרת
 גופינו מכים ומעננים, ושלה רפואה שלמה לחולי
 עמך ישראל, ובכח שם (נגפ)

אמור למלאך המשיחית לבל יבא אל בתינו
 לנגוף עוד, ואשר בכר היו מאורי אור ארבעה
 מלויים (דעס"מב)

שם מספר (נג"ף) עם ארבעה כללותיהם,
 ובסגלת למודנו בפטום הקמרת יהיו למאורות
 (עס"מב) וישימו מר למתוק ובכח שם (געורירון)
 ובכח אלו השמות (רו"טא יו"הך כל"ך
 צמר"כד) צוה למלאכיך הקדושים הממונים על
 השמירה שישמרו וימלטו לנו ולכל ישראל
 אחינו מדבר וממנפה ומכל דבר רע, ושמור
 צאתנו ובואנו מעתה ועד עולם. ובכח שם (קרע
 שטן) וחלופו שהוא שם (דגו בנט) תקרע רע
 גזר דיננו, ובסגלת שם (מטטרון) וחלופו שהוא

שֵׁם (יְנַנְנֶפֶט) תִּכְרִית וְתִשְׁמִיר כָּל הַמְשָׁחִיתִים
 וְכָל הַמְקַטְרָגִים בְּאַרְיֵה תִשְׁאֵג לְעַמְתָּם שֶׁלֹּא
 יִגְעוּ בְּנוֹ וּבְמַלְבוּשֵׁינוּ וְהָיוּ לְמְאֹרוֹת אַרְבַּע
 אוֹתִיּוֹת שֶׁמֶךְ הַגָּדוֹל (יְהוָה)

וּבְכֵן יַעֲלוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ
 הַקָּלִי וְאֵל מְקוֹם קְדוּשׁ יִהְלְכוּ וְנִשְׁאַרִים הַקָּלִי
 פְּגָרִים מְתִים, וּבְחֶסֶדְךָ תִצְמִית אוֹיְבֵי וְהִאֲבֹדְתָ
 כָּל צוֹרְרֵי נַפְשֵׁי כִי אֲנִי עֹבְדֶךָ: וְתִקְּיִם בְּנוֹ מִקְרָא
 שְׁפָתוֹב: וְנָתַתִּי שָׁלוֹם (יסוד) בְּאֶרֶץ (מלכות)
 וּשְׁכַבְתֶּם וְאִין מִחֶרֶד (מהחיצונים), וְהִשְׁבַּתִּי חַיָּה
 רָעָה (לילית) מִן-הָאֶרֶץ, וְחֶרֶב (של ס"מ) לֹא-תֵעָבֵר
 בְּאֶרְצְכֶם:

יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי-כִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 יֵאֱהוּנָהּ צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

סדר מעשה הקרבנות

יאמר סדר הקרבנות וכידוע גודל מעלתם שכל העוסק בהם כאילו הקריב אותם הנאמר "ונשלמה פרים שפתינו". ומוחלין לו על כל עוונותיו ומובא בספר הזוהר הקדוש - שאף המלאכים הממונים להזכיר עוונותיו מתהפכים לטובה ומלמדים עליו רק זכות!!!
 וכתב החיד"א שיכול לקראם גם בשבת רק לא יאמר הוידוי, והיה רצון.

בתחילה יאמר גוסס וידוי זה:

אָנָּא יְהוָהּ יֵאֱהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
 זָטְאֵנוּ עֵינֵנוּ פָשַׁעְנוּ וּמַרְדָּנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל
 דְּבַר הָאָסוּר וּבִהְרָהוּר הַלֵּב וּבְבִטּוֹל מַצּוֹת
 עָשִׂה שְׂאֲנָזָנוּ זִיבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה, וְעַל כַּמָּה
 נִסִּים וְנִפְלְאוֹת שְׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ שְׂאֲנָזָנוּ זִיבִים
 עֲלֵיהֶם תּוֹדָה, וְגַם עֲבָרְנוּ עַל שְׁנֵגוֹת שְׂזִדוֹנָן
 כָּרַת שְׂאֲנָזָנוּ זִיבִים עֲלֵיהֶם זָטְאֵת וְעַל
 שְׁבוּעַת בְּטוּי וְעַל שְׁבוּעַת הָעֲדוֹת לְשִׁקָּר
 שְׂאֲנָזָנוּ זִיבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה וַיּוֹרֵד וְעַל סִפְק
 כָּרַת שְׂאֲנָזָנוּ זִיבִים עֲלֵיהֶם אֲשֶׁם תְּלוּי, וְעַל

עֶשֶׂק וְגִזְלֹת וְגַנְבֹת מִמּוֹן וְכַבּוּשׁ שְׂכָר שְׂכִיר
וְהַכּוֹזֶשֶׁת אֲבֵדָה בְּשִׁבְעַת שָׁקָר שְׁאֵנִזְזוּנוּ
זֵיבִים עֲלֵיהֶם אֲשֶׁם וְדָאִי וְכָל מַעֲשִׂים רָעִים
עֲשִׂינוּ, בּוֹשְׁנוּ וְגַם נִכְלַמְנוּ וְהָרִי אֵנִזְזוּנוּ
מִתְזַרְטִים וְנִזְמְנוּ עֲלֵיהֶם.

פרשת עולה

וַיִּקְרָא אֱלֹהֵי-מִשְׁחָה וַיְדַבֵּר יְהוָה לְיַהֲדוֹנָהי אֱלֹהֵי מֵאֵהָל
מוֹעֵד לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם
אָדָם כִּי-יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַיהוָה יַאֲהֲדוֹנָהי מִן-
הַבְּהֵמָה מִן-הַבָּקָר וּמִן-הַצֹּאֵן תִּקְרִיבוּ אֶת-
קֶרְבַּנְכֶם: אִם-עֹלָה קֶרְבָּנוּ מִן-הַבָּקָר זָכָר תָּמִים
יִקְרִיבוּנוּ אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לְרֹצְנוֹ
לִפְנֵי יְהוָה יַאֲהֲדוֹנָהי: וְסָמָךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה
וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: וְשֹׁזֵט אֶת-בֶּן הַבָּקָר לִפְנֵי
יְהוָה יַאֲהֲדוֹנָהי וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אֶהֱרָן הַכֹּהֲנִים אֶת-

הָדָם וְזָרְקוּ אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר־פָּתַח
 אֹהֶל מוֹעֵד: וְהַפְּשִׁיט אֶת־הָעֹלָה וְנִתְּזוּ אֹתָהּ
 לְנִתְּזוּיָהּ: וְנִתְּנוּ בְּנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ
 וְעָרְכוּ עֲצִים עַל־הָאֵשׁ: וְעָרְכוּ בְּנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים
 אֶת הַנִּתְּזוּיִם אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַפָּדָר עַל־הָעֲצִים
 אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וְקָרְבוּ וּכְרָעוּ
 יְרוּזֵץ בְּמִים וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַהּ עֲלֶיהָ
 אֲשֶׁה רִיזֵז־נִיזִזוּזוּ לַיהוָה יֵאֱהֲרֹנְהִי:

וְאִם־מִן־הַצֹּאן קָרְבָנוּ מִן־הַכְּשָׁבִים אוּ מִן־הָעִזִּים
 לְעֹלָה זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ: וְשִׁזַּט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ
 הַמִּזְבֵּחַ צָפְנָה לְפָנָי יְהוָה יֵאֱהֲרֹנְהִי וְזָרְקוּ בְּנֵי אֹהֶרֶן
 הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמָם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְנִתְּזוּ אֹתוֹ
 לְנִתְּזוּיֹו וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־פָּדָרוֹ וְעָרְפוּ אֹתָם
 עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:
 וְהִקְרַב וְהִכְרַעִים יְרוּזֵץ בְּמִים וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן אֶת־
 הַכֹּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ עֲלֶיהָ הוּא אֲשֶׁה רִיזֵז־נִיזִזוּזוּ
 לַיהוָה יֵאֱהֲרֹנְהִי:

וְאִם מִז־הָעוֹף עָלָה קִרְבָּנוֹ לַיהוָה וְהִקְרִיב מִז־הַתְּרִים
 אֹר מִז־בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת־קִרְבָּנוֹ: וְהִקְרִיבוּ הַכֹּהֵן
 אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וּמֶלֶךְ אֶת־רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ
 וְנִמְצָה דָמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ: וְהִסִּיר אֶת־מְרֹאתוֹ
 בְּנִצָּתָהּ וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֶצְלַת הַמִּזְבֵּחַ קִדְמָה אֶל־מְקוֹם
 הַדָּשָׁן: וְשָׁפַע אֹתוֹ בְּכַנְפָיו לֹא יִבְדִּיל וְהִקְטִיר אֹתוֹ
 הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחַ עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ עָלָה הוּא
 אֲשֶׁה רִיזוּ נִיזוּ לַיהוָה יֵאָהֲדוּנָה:

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שִׁיְהִי זֶה
 זָשׁוּב וּמִקְבֵּל לְפָנֶיךָ כְּאִלוֹ הַקְּרִבָּתִי עוֹלָה
 בְּזִמְנָהּ.

פרשת מנחה

וְנָפַשׁ כִּי־תִקְרִיב קִרְבָּן מִנְזָחָה לַיהוָה יֵאָהֲדוּנָה
 סֵלֶת יִהְיֶה קִרְבָּנוֹ וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ
 לְבָנָה: וְהִבִּיֵּאתָ אֶל־בְּנֵי אֶהֱרֹץ הַכֹּהֲנִים וְקִמְצָ

מִשֶׁם מְלֵא קִמְצוֹ מִסֹּלֶתָהּ וּמִשִּׁמְנָהּ עַל כָּל-
 לִבְנֹתָהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת-אֲזִכְרֹתֶיהָ הַמִּזְבֵּחַ
 אֲשֶׁה רִיזוּ נִיזוּזוּ לַיהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ: וְהִנּוֹתְרָת
 מִן-הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים מֵאֲשֵׁי
 יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ:

וְכִי תִקְרַב קָרְבַּן מִנְחָה מֵאֶפֶה תִנּוֹר סֹלֶת זֵלוֹת
 מִצֹּת בְּלוֹלֹת בְּשֶׁמֶן וְרִקִּיקֵי מִצּוֹת מְשׁוּזָּיִם בְּשֶׁמֶן:
 וְאִם-מִנְחָה עַל-הַמִּזְבֵּחַ קָרְבַּנְךָ סֹלֶת בְּלוּלָה
 בְּשֶׁמֶן מִצָּה תִהְיֶה: פְּתוֹת אֶתָּה פְּתִים וַיִּצְקֶתָ
 עָלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה הוּא:

וְאִם-מִנְחֹת מְרוֹזֶשֶׁת קָרְבַּנְךָ סֹלֶת בְּשֶׁמֶן
 תַּעֲשֶׂה: וְהִבֵּאתָ אֶת-הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 מֵאֲלֵה לַיהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ וְהִקְרִיבָה אֶל-הַכֹּהֵן
 וְהִגִּישָׁה אֶל-הַמִּזְבֵּחַ: וְהָרִים הַכֹּהֵן מִן-הַמִּנְחָה
 אֶת-אֲזִכְרֹתֶיהָ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁה רִיזוּ

נִיזְזוּ לַיהוָה יֵאֱהוּנָהי: וְהַנּוֹתֶרֶת מִן־הַמִּנְזֹחַ
 לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קִדְשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה
 יֵאֱהוּנָהי: כָּל־הַמִּנְזֹחַ אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה
 יֵאֱהוּנָהי לֹא תַעֲשֶׂה זֶמֶץ כִּי כָל־שֶׂאֵר וְכָל־
 דָּבָשׁ לֹא־תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לַיהוָה
 יֵאֱהוּנָהי: קֶרְבַּן רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֲתֶם לַיהוָה
 יֵאֱהוּנָהי וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יַעֲלוּ לְרִיזוּ נִיזְזוּ:
 וְכָל־קֶרְבַּן מִנְזוֹתֶיךָ בְּמִלּוֹז תִּמְלֹז וְלֹא תִשְׁבִּית
 מִלּוֹז בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְזוֹתֶיךָ עַל כָּל־קֶרְבְּנֶךָ
 תִּקְרִיב מִלּוֹז:

וְזֹאת תֹּזַרְתַּם הַמִּנְזֹחַ הַקָּרִיב אֶתְּהָ בְּנֵי־אֶהֱרֹן
 לְפָנַי יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֶל־פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וְהָרִים
 מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ מִסֵּלֶת הַמִּנְזֹחַ וּמִשְׁמֶנֶה וְאֵת
 כָּל־הַלְּבָנָה אֲשֶׁר עַל־הַמִּנְזֹחַ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ
 רִיזוּ נִיזְזוּ אִזְכְּרֶתֶה לַיהוָה יֵאֱהוּנָהי: וְהַנּוֹתֶרֶת

מִמֶּנָּה יֹאכְלוּ אֶהָרֶן וּבְנָיו מִצֹּת תֹּאכַל בְּמָקוֹם
 קֹדֶשׁ בְּזֹזְצֵר אֶהֱל־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ: לֹא תֹאפֵה
 זֹמִץ זֹלָקָם נָתַתִּי אֹתָהּ מֵאֲשֵׁי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים
 הִוא כְּזֹזְטָאת וְכֹאשָׁם: כָּל־זָכָר בְּבָנֵי אֶהָרֶן
 יֹאכְלֶנָּה זֹק־עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם מֵאֲשֵׁי יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי כָּל אֲשֶׁר־יִגַּע בָּהֶם יִקְדָּשׁ:

רבון העולמים, יהי רצון מלפניך שיהא זה
 זשוב ומקבל לפניך פאלו הקרבתי מנזה
 בזמנה.

פרשת שלמים

וְאִם־יִזְבַּח שְׁלָמִים קִרְבָּנוֹ אִם מִן־הַבָּקָר הִוא
 מִקְרִיב אִם־זָכָר אִם־נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבֵנו
 לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי: וְסִמֶּךָ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ
 קִרְבָּנוֹ וּשְׁזָטוֹ פָּתַח אֶהֱל מוֹעֵד וּזְרָקוּ בְּנֵי
 אֶהָרֶן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

והקריב מזבוח השלמים אשה ליהוה יאהדונהי
את-הזולב המכסה את-הקרב ואת כל-הזולב
אשר על-הקרב: ואת שתי הכליות ואת-
הזולב אשר עלהן אשר על-הכסלים ואת-
היתרת על-הכבד על-הכליות יסירנה:
והקטירו אתו בני-אֶהרֹן המזבוח על-העלה
אשר על-העצים אשר על-האש אשה ריזו
ניזוז ליהוה יאהדונהי:

ואם-מן-הצאן קרבנו לזבוח שלמים ליהוה
יאהדונהי זכר או נקבה תמים יקריבנו: אם-
כשב הוא-מקריב את-קרבנו והקריב אתו
לפני יהוה יאהדונהי: וסמך את-ידו על-ראש
קרבנו ושזט אתו לפני אהל מועד וזרקו בני
אֶהרֹן את-דמו על-המזבוח סביב: והקריב
מזבוח השלמים אשה ליהוה זולבו האליה

תְּמִימָה לְעֹמֶת הָעֶצֶה יְסִירָנָה וְאֶת־הַזֹּלֶב
הַמְכֻסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֶת כָּל־הַזֹּלֶב אֲשֶׁר עַל־
הַקָּרֵב: וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֶת־הַזֹּלֶב אֲשֶׁר
עָלָהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרְתָּ עַל־
הַכֶּבֶד עַל־הַכְּלִיֹּת יְסִירָנָה: וְהִקְטִירוּ הַכֹּהֵן
הַמְזַבְּחָה לְזֶזֶם אֲשֶׁה לַיהוָה יֵאָהֲרֹנָה:

וְאִם־עִז קָרְבָּנוֹ וְהַקָּרִיב לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה:
וְסָמַךְ אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וְשֹׁזַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֵהָל
מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אֹהֶל אֶת־דָּמֹו עַל־הַמְזַבְּחָה
סָבִיב: וְהַקָּרִיב מִמֶּנּוּ קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁה לַיהוָה
יֵאָהֲרֹנָה אֶת־הַזֹּלֶב הַמְכֻסָּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֶת
כָּל־הַזֹּלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת
וְאֶת־הַזֹּלֶב אֲשֶׁר עָלָהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים
וְאֶת־הִיתָרְתָּ עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַכְּלִיֹּת יְסִירָנָה:
וְהִקְטִירֵם הַכֹּהֵן הַמְזַבְּחָה לְזֶזֶם אֲשֶׁה לַיהוָה:

נִיזְזֹזוּ כָּל-זֶזֶלֶב לַיהוָה יֵאֱהוּנְהִי: זֹקֶת עוֹלָם
 לְדַרְתֵּיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֵיכֶם כָּל-זֶזֶלֶב וְכָל-דָּם
 לֹא תֹאכְלוּ:

פרשת שלמי תודה

וְזֹאת תֹּרַת זְבֹז השְׁלָמִים אֲשֶׁר יִקְרִיב
 לַיהוָה יֵאֱהוּנְהִי: אִם עַל-תּוֹדָה יִקְרִיבֶנּוּ
 וְהִקְרִיב אֶל-זְבֹז הַתּוֹדָה זֹלֹת מִצּוֹת בְּלוֹלֹת
 בְּשֶׁמֶן וְרִקִּיקֵי מִצּוֹת מְשֻׁזִּים בְּשֶׁמֶן וְסֹלֶת
 מִרְבֵּכַת זֹלֹת בְּלוֹלֹת בְּשֶׁמֶן: עַל-זֹלֹת לְזֶם
 זֶמֶץ יִקְרִיב קֶרְבָּנוֹ עַל-זְבֹז תּוֹרַת שְׁלָמִיו:
 וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶזְזֹר מִכָּל-קֶרְבָּן תְּרוּמָה
 לַיהוָה יֵאֱהוּנְהִי לִכְהֵן הַזֶּזֶק אֶת-דָּם השְׁלָמִים
 לוֹ יֵהִיָּה: וּבִשֶׁר זְבֹז תּוֹרַת שְׁלָמִיו בְּיוֹם קֶרְבָּנוֹ
 יֹאכֵל לֹא-יִנִּיזוּ מִמֶּנּוּ עַד-בֶּקֶר:

פרשת שלמי נדבה

וְאִם־נָדָר | אֹו נְדָבָה זָבַח קָרְבָּנוּ בַּיּוֹם הַקָּרִיב
 אֶת־זָבָחוֹ יֹאכַל וּמִמְזֻזֹּת וְהַנּוֹתֵר מִמֶּנּוּ יֹאכַל׃
 וְהַנּוֹתֵר מִבֶּשֶׂר הַזָּבַח בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ
 יִשָּׂרֵף׃ וְאִם הָאָכַל יֹאכַל מִבֶּשֶׂר־זָבַח שְׁלָמֵי
 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצֶה הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא
 יוֹשֵׁב לוֹ פָּגוּל יִהְיֶה וְהַנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת מִמֶּנּוּ עֹנֶה
 תִּשָּׂא׃ וַיְדַבֵּר יְהוָה יֵאָדוּנָהי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
 דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הַמִּקְרִיב אֶת־זָבָח
 שְׁלָמָיו לַיהוָה יֵאָדוּנָהי יָבִיא אֶת־קָרְבָּנוֹ
 לַיהוָה מִזָּבַח שְׁלָמָיו׃ יָדָיו תְּבִיאֶנָה אֶת אֲשֵׁי
 יְהוָה יֵאָדוּנָהי אֶת־הַזֹּלֶב עַל־הַזֹּזָה יְבִיאֵנוּ
 אֶת הַזֹּזָה לְהַנִּיף אֹתוֹ תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה
 יֵאָדוּנָהי׃ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַזֹּלֶב הַמִּזְבֹּחַ
 וְהָיָה הַזֹּזָה לְאֶהָרָן וּלְבָנָיו׃ וְאֵת שׂוֹק הַיָּמִין

תִּתְּנוּ תְרוּמָה לַכֹּהֵן מִזְבֹּחַי שְׁלֵמֵיכֶם: הַמִּקְרִיב
 אֶת־דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֶת־הַזֹּלֶב מִבְּנֵי אֶהְרֹן לֹ
 תִהְיֶה שׂוֹק הַיָּמִין לְמִנָּה: כִּי אֶת־זֹזָה הַתְּנוּפָה
 וְאֶת | שׂוֹק הַתְּרוּמָה לְקִזְזוֹתִי מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מִזְבֹּחַי שְׁלֵמֵיהֶם וְאֶתֶּן אֲתֶם לְאֶהְרֹן הַכֹּהֵן
 וּלְבָנָיו לְזֶק־עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שִׁיחָא זֶה
 זָשׁוּב וּמִקְבָּל לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּי שְׁלָמִים
 וְתוֹדָה בְּזִמְנָה.

פרשת נסכים

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִבְאוּ אֶל־
 אֶרֶץ מוֹשְׁבֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם
 אֲשֶׁה לִיהוָה עֹלָה אוֹ־זָבַח לְפִלֵא־נֶדֶר אוֹ

בְּנֶדְבָה אֹו בְּמַעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רִיזֹו נִיזֹוֹזֹו
לִיהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי מִן־הַבָּקָר אֹו מִן־הַצֹּאן:
וְהַקָּרִיב הַמִּקְרִיב קָרְבָּנוֹ לִיהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי
מִנְזֹוה סֶלֶת עֲשׂוֹן בָּלוֹל בְּרִבְעֵית הַחֵין שֶׁמֶן:
וַיִּזֶן לְנֶסֶף רִבְעֵית הַחֵין תַּעֲשֶׂה עַל־הַעֹלָה אֹו
לְזָבֹו לַכֶּבֶשׂ הָאֶזֶד: אֹו לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְזֹוה
סֶלֶת שְׁנֵי עֲשָׂרִים בָּלוֹלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלִשִׁית הַחֵין:
וַיִּזֶן לְנֶסֶף שְׁלִשִׁית הַחֵין תַּקְרִיב רִיזֹו־נִיזֹוֹזֹו
לִיהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי: וְכִי־תַעֲשֶׂה בֶן־בָּקָר עֹלָה
אֹו־זָבֹו לְפִל־אֶזֶד אֹו־שְׁלָמִים לִיהוָה
יֵאֱהֻדוּנְהִי: וְהַקָּרִיב עַל־בֶּן־הַבָּקָר מִנְזֹוה סֶלֶת
שְׁלֹוה עֲשָׂרִים בָּלוֹל בְּשֶׁמֶן זֹוֹצֵי הַחֵין: וַיִּזֶן
תַּקְרִיב לְנֶסֶף זֹוֹצֵי הַחֵין אֲשֶׁה רִיזֹו־נִיזֹוֹזֹו
לִיהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי: כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְשׁוֹר הָאֶזֶד אֹו
לְאֵיל הָאֶזֶד אֹו־לֶשֶׁה בַּכֶּבֶשִׁים אֹו בְּעִזִּים:

כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כֶּכָּה תַעֲשׂוּ לְאֹזֶד
כַּמִּסְפָּרִים: כָּל-הָאֹזֶרוֹז יַעֲשֶׂה-כֶּכָּה אֶת-אֵלֶּה
לְהַקְרִיב אִשָּׁה רִיזֵז-נִיזִזוֹ לִיהוָה יֵאָדָּר יֵאָהֲדוּנָהּ:
רְבוֹן הָעוֹלָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שִׁיְהֵא זֶה
זוֹשׁוּב וּמִקְבֵּל לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּי לְכֹל קְרַבָּן
מִנְזוֹתָו וְנִסְכּוֹ.

פִּרְשֵׁת הַטָּאָת

וְאִם-נִפֶּשׂ אֹזֶת תִּזְטָא בְשׁוּגָנָה מֵעַם הָאָרֶץ
בְּעִשְׂתָּהּ אֹזֶת מִמְצוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא-תַעֲשִׂינָהּ
וְאִשָּׁם: אֹ הוֹדַע אֱלֹוֹ זֹטָאָתוֹ אֲשֶׁר זֹטָא
וְהָבִיא קְרַבָּנוֹ שְׁעִירַת עֲזִים תְּמִימָה נִקְבָּה
עַל-זֹטָאָתוֹ אֲשֶׁר זֹטָא: וְסִמְךָ אֶת-יְהוָה עַל
רֹאשׁ הַזֹּטָאָת וּשְׁזוֹט אֶת-הַזֹּטָאָת בְּמִקּוֹם
הָעֵלָה: וְלִקְזוֹ הַכֶּתֶן מִדְּמָהּ בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן

על-קרנת מזבזז העלה ואת-כל-דמה ישפך
 אל-יסוד המזבזז: ואת-כל-זלבה יסיר
 כאשר הוסר זלב מעל-זבזז השלמים
 והקטיר הכהן המזבזה לריזו ניוזוז ליהוואה
 יאהדונהי וכפר עליו הכהן ונסלזז לו: ואם-כפש
 יביא קרבנו לזטאת נקבה תמימה יביאנה:
 וסמך את-ידו על ראש הזטאת ושזט אתה
 לזטאת במקום אשר ישזט את-העלה:
 ולקזז הכהן מדם הזטאת באצבעו ונתן
 על-קרנת מזבזז העלה ואת-כל-דמה ישפך
 אל-יסוד המזבזז: ואת-כל-זלבה יסיר
 כאשר יוסר זלב-הכשב מזבזז השלמים
 והקטיר הכהן אתם המזבזה על אשי יהוואה
 יאהדונהי וכפר עליו הכהן על-זטאתו
 אשר-זטא ונסלזז לו:

וַיִּדְבַר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר
 אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת
 הַזֹּטָאֹת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁזוֹט הָעֹלָה תִשְׁזוֹט
 הַזֹּטָאֹת לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים
 הוּא: הִפְתָּן הַמִּזְבֵּחַ אֶתְּהָ יֹאכְלֶנָה בַּמָּקוֹם
 קֹדֶשׁ תֹּאכַל בְּזֹצֵר אֶחָל מוֹעֵד: כָּל אֲשֶׁר-יִגַע
 בַּבְּשָׂרָה יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזֶּה מִדָּמָה עַל-הַבֶּגֶד
 אֲשֶׁר יִזֶּה עָלֶיהָ תִּכָּבֵס בַּמָּקוֹם קֹדֶשׁ:
 וְכֹלִי-זָרֵשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל-בּוֹ יִשָּׁבֵר וְאִם-
 בְּכֹלִי נִזְזַשְׁתָּ בְשִׁלָּה וּמִרְקָ וּשְׁטָף בַּמַּיִם:
 כָּל-זָכָר בַּפְּהַנִּים יֹאכַל אֶתְּהָ קֹדֶשׁ קִדְשִׁים
 הוּא:

פרשת עולה ויורד

וּנְפֹשׁ כִּי-תִזְזָא וְשָׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא עֹד אִזְו

רָאָה אֹו יָדַע אִם-לֹא יִגִּיד וְנִשָּׂא עֹונוֹ: אֹו נֶפֶשׁ
 אֲשֶׁר תִּנְעַע בְּכָל-דְּבַר טָמֵא אֹו בְּנִבְלַת זֹזִיה
 טָמֵאָה אֹו בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טָמֵאָה אֹו בְּנִבְלַת
 שָׂרִץ טָמֵא וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא וְאֲשִׁם: אֹו
 כִּי יִנְעַע בְּטָמְאֹת אָדָם לְכֹל טָמְאֹתוֹ אֲשֶׁר יִטְמֵא
 בָּהּ וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאֲשִׁם: אֹו נֶפֶשׁ כִּי
 תִשְׁבַּע לְבִטָּא בְּשִׁפְתָיִם לְהִרְעֹו אֹו לְהִיטִיב
 לְכֹל אֲשֶׁר יִבְטָא הָאָדָם בְּשִׁבְעָה וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ
 וְהוּא-יָדַע וְאֲשִׁם לְאֲזֹזַת מֵאֲלֵה: וְהִיָּה
 כִּי-יֵאֲשִׁם לְאֲזֹזַת מֵאֲלֵה וְהִתְוֹדָה אֲשֶׁר זָזָא
 עָלֶיהָ: וְהִבִּיא אֶת-אֲשָׁמוֹ לִיהוָה עַל זָזָאֲתוֹ
 אֲשֶׁר זָזָא נִקְבָּה מִן-הַצֹּאֵן כְּשִׁבָּה אֹו-שְׁעִירַת
 עֲזִים לְזָזָאֲתוֹ וְכִפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן מִזָּזָאֲתוֹ:
 וְאִם-לֹא תִגִּיעַ יָדוֹ דֵּי שָׂה וְהִבִּיא אֶת-אֲשָׁמוֹ
 אֲשֶׁר זָזָא שְׁתֵּי תַרְיָם אֹו-שְׁנֵי בְנֵי-יוֹנָה

לַיהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֲזָרָד לְזֹטָאת וְאֲזָרָד לְעֹלָה׃
 וְהֵבִיא אֹתָם אֶל־הַכֹּהֵן וְהִקְרִיב אֶת־אֲשֶׁר
 לְזֹטָאת רִאשׁוֹנָה וּמֶלֶק אֶת־רִאשׁוֹ מִמּוֹל עֶרְפוֹ
 וְלֹא יִבְהִיל׃ וְהָזָה מִדָּם הַזֹּטָאת עַל־קִיר
 הַמִּזְבֵּחַ וְהִנְשָׂאָר בָּדָם יִמְצָה אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ
 זֹטָאת הוּא׃ וְאֶת־הַשְּׁנִי יַעֲשֶׂה עֲלֶיהָ כַּמִּשְׁפָּט
 וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן מִזֹּטָאתוֹ אֲשֶׁר־זֹטָא וְנִסְלָז לּוֹ׃
 וְאִם־לֹא תִשָּׂיג יָדוֹ לְשֵׁתֵי תָרִים אוֹ לְשֵׁנֵי בְנֵי־
 יוֹנָה וְהֵבִיא אֶת־קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר זֹטָא עֲשִׂירַת
 הָאֵפָה סֵלֶת לְזֹטָאת לֹא־יִשִּׂים עָלֶיהָ שֶׁמֶן
 וְלֹא־יִתֵּן עָלֶיהָ לְבִנָּה כִּי זֹטָאת הוּא׃ וְהֵבִיאָהּ
 אֶל־הַכֹּהֵן וְקִמֵּץ הַכֹּהֵן מִמֶּנָּה מְלֹא קִמְצוֹ אֶת־
 אֲזִכְרֹתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהוָה
 יֵאָהֲדוּנָהּ זֹטָאת הוּא׃ וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל־
 זֹטָאתוֹ אֲשֶׁר־זֹטָא מֵאֲזֹת מֵאֵלָה וְנִסְלָז לּוֹ
 וְהִיתָה לְכֹהֵן כַּמִּנְזָח׃

פרשת אשם תלוי

וְאִם-נֶפֶשׁ כִּי תִזְטָא וְעָשְׂתָה אֲזֹת מְכַל-מִצְוֹת
 יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְלֹא-יִדַּע
 וְאִשָּׁם וְנִשְׂא עֹנֹו: וְהָבִיא אֵיל תָּמִים מִן-הַצֹּאֵן
 בְּעֶרְכָּךָ לְאִשָּׁם אֶל-הַכֶּהֵן וְכִפֶּר עָלָיו הַכֶּהֵן עַל
 שִׁגְגָתוֹ אֲשֶׁר-שָׁגָג וְהוּא לֹא-יִדַּע וְנִסְלַח לוֹ:
 אִשָּׁם הוּא אִשָּׁם אִשָּׁם לִיהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי:

פרשת אשם ודאי

וַיְדַבֵּר יְהוָה לְמֹשֶׁה יֵאָהֲרֹנְהִי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: נֶפֶשׁ
 כִּי תִזְטָא וּמַעֲלָה מַעַל בֵּיהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי וְכֹזֵשׁ
 בַּעֲמִיתוֹ בְּפִקְדוֹן אוֹ-בְתִשׁוּמַת יָד אוֹ בַגָּזל אוֹ
 עֲשָׂק אֶת-עֲמִיתוֹ: אוֹ-מִצָּא אֲבָדָה וְכֹזֵשׁ בָּהּ
 וְנִשְׁבַּע עַל-שֶׁקֶר עַל-אֲזֹת מְכַל אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה
 הָאָדָם לִזְטָא בְהִנָּה: וְהָיָה כִּי-יִזְטָא וְאִשָּׁם

והשיב את-הגזלה אשר גזל או את-העשק
אשר עשק או את-הפקדון אשר הפקד אתו
או את-האבדה אשר מצא: או מכל אשר-
ישבע עליו לשקוד ושלם אתו בראשו
וזמשתיו יסוף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום
אשמתו: ואת-אשמו יביא ליהוה יאהדונהי
איל תמים מן-הצאן בערקה לאשם אל-הכהן:
וכפר עליו הכהן לפני יהוה יאהדונהי ונסלח לו
על-אזות מכל אשר-יעשה לאשמה בה: וזאת
תורת האשם קדש קדשים הוא: במקום אשר
ישזטו את-העלה ישזטו את-האשם ואת-
דמו יזרק על-המזבז סביב: ואת-כל-זולבו
יקריב ממנו את האליה ואת-הזולב המכסה
את-הקרב: ואת שתי הכלית ואת-הזולב
אשר עליהן אשר על-הכסלים ואת-היתרת

עַל-הַכֶּבֶד עַל-הַכְּלִית יְסִירָנָה: וְהִקְטִיר אֹתָם
 הַפֶּתֶן הַמְּנוֹזָה אֲשֶׁה לַיהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֲשֶׁם
 הוּא: כָּל-זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכְלֵנוּ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ
 יֵאָכֵל קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא: כַּזֹּטֵאת כְּאֲשֶׁם
 תּוֹרָה אֲזוֹת לָהֶם הַפֶּתֶן אֲשֶׁר יִכְפֹּר-בּוֹ לוֹ יִהְיֶה:
 וְהִכְהִין הַמִּקְרִיב אֶת-עֹלֹת אִישׁ עוֹר הָעֵלָה
 אֲשֶׁר הַקְּרִיב לִכְהֵן לוֹ יִהְיֶה: וְכָל-מְנוֹזָה אֲשֶׁר
 תֵּאָפֵחַ בַּתָּנוּר וְכָל-נֶעְשָׂה בַמְּרוֹזֶשֶׁת וְעַל-
 מְזֻבֶּת לִכְהֵן הַמִּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ תִהְיֶה: וְכָל-
 מְנוֹזָה בְּלוֹלָה-בְּשֶׁמֶן וְזָרְבָה לְכָל-בְּנֵי אֹהֲרָן
 תִּהְיֶה אִישׁ כְּאֲזוּיוֹ:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ
 וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיחָא שְׂיִזָּז שְׂפִתוֹתֵינוּ בְּתוֹרַת
 מַעֲשֵׂה הַקְּרִבָּנוֹת זָשׁוּב וּמִקְבֵּל וּמְרַצָּה כְּאֵלֹ

הקִרְבָּנוּ עוֹלָה וּשְׁלָמִים וְתוֹדָה וּמִנְחֹת
וּנְסֻכִים. וְאִם נִתְזַיְבְּנוּ זֹטָאת אוֹ אֶשֶׁם וְדָאִי
אוֹ אֶשֶׁם תְּלוּי אוֹ קֶרֶבֶן עוֹלָה וַיִּזְרַד, תִּהְיֶה
זֹשׁוּבָה קִרְיָאֲתָנוּ כְּאֵלוֹ הַקִּרְבָּנוּ הַקֶּרֶבֶן אוֹ
הַקִּרְבָּנוֹת שֶׁנִּתְזַיְבְּנוּ, וְאִם לֹא, יֵהיֶה זֹשׁוּב
כְּאֵלוֹ קָרִינוּ בְּתוֹרְתָךְ בְּלִבְדֹּ. וּבְרַב רְזֻמִּיקָ
תִּמְזוֹל וְתִסְלֹז וְתִכְפֹּר אֶת כָּל זֹטָאֲתֵינוּ
עֹנֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וַיַּעֲמְדוּ לְפָנֶיךָ מְלִיצֵי יִשְׂרָאֵל
לְהַמְלִיץ בְּעַדֵּנוּ, וְתִרְצָנוּ וְתִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת
קִרְבָּנוֹת זֹבוֹתֵינוּ תִּמְיִדִין כְּסִדְרָן וּמוֹסְפִין
כְּהִלְכָתָן אֲמֵן כֵּן יֵהי רְצוֹן:

וטוב לאמר גם יה"ר זה ויועיל מאד

יֵהי רְצוֹן שְׂיֵהֵא מְרַצָּה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ הַקִּרְבָּנוּ כָּל
קִרְבָּנוֹת כְּפָרְתָנוּ כְּפָתוּב בְּתוֹרְתָךְ כָּל

הַקְרִבְנוּת כָּלֶם וּכְתִיב זֹאת הַתּוֹרָה לְעֹלָה
לְמִנְחָה וּלְזֹטָאת וּלְאֶשֶׁם:

אח"כ יקרא פ' עשרת הדברות לזכור מעמד הר סיני,
ושתרי"ג מצות כלולות בה

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
לְאָמֹר: אֲנֹכִי יְהוָה יְהוָה יֵאֱהַדּוֹנָהּ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים:
לֹא-יְהִיֶּה לְךָ אֱלֹהִים אֲזֵרִים עַל-פָּנָי:
לֹא-תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתְּחִלַּת וְאֲשֶׁר
בַּיָּם מִתְּחִלַּת לְאֶרֶץ: לֹא-תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם
וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה יְהוָה יֵאֱהַדּוֹנָהּ אֱלֹהֶיךָ
אֵל קָדָשׁ פֶּקֶד עֵינָי אֶבֶת עַל-בָּנָיִם עַל-
שְׁלֵשִׁים וְעַל-רִבְעִים לְשָׁנָאִי: וַעֲשֵׂה זֶסֶד
לְאֵלֶּיךָ לְאֶהְבִּי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי: לֹא תִשָּׂא
אֶת-שֵׁם-יְהוָה יְהוָה יֵאֱהַדּוֹנָהּ אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא

יִנְקָה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי אֶת אֲשֶׁר-יִשָּׂא אֶת-שְׁמוֹ
 לְשׂוֹא: זְכוֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת לְקֹדֶשׁוֹ: שֵׁשֶׁת
 יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלֹאכְתֶּךָ: וְיוֹם
 הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ לֹא-
 תַעֲשֶׂה כָל-מְלֹאכָה אַתָּה | וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ עֲבָדְךָ
 וְאִמְתֶּךָ וּבַהֲמֹתֶךָ וּגְרֶךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: כִּי
 שֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי אֶת-הַשָּׁמַיִם
 וְאֶת-הָאָרֶץ אֶת-הַיָּם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בָּם וַיְנַזֵּן
 בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל-כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי
 אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ: כִּבֵּד אֶת-אָבִיךָ
 וְאֶת-אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכּוֹן יְמֶיךָ עַל הָאָדָמָה
 אֲשֶׁר-יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ נִתֵּן לָךְ: לֹא
 תִרְצֹז לֹא תִנְאַף לֹא תִגְנֹב לֹא-תַעֲנֶנֶה בְּרַעַף
 עַד שֶׁקֶר: לֹא תִזְמַד בַּיִת רַעַף לֹא-תִזְמַד
 אִשֶׁת רַעַף וְעַבְדוֹ וְאִמָּתוֹ וְשׂוֹרְוֹ וְזַמְרוֹ וְכָל
 אֲשֶׁר לְרַעַף:

סדר מ"ב מסעות

כתבו המקובלים ז"ל, כדי להנצל האדם ממקרים רעים ובפרט מחולי המגפה, יועיל מאד אמירת המסעות, ומובטח לו שיהיה נשמר מדבר וממגפה, ולא ישלח בו עין הרע וכל פגע רע.

רַעְמָסָם (א). סְפוֹת (ב). אַתָּם (ג). פִּי הַחֵירָת (י).
 מָרָה (ת). אֵילִימָה (יז). יָם סוּף (ק).
 מְדַבֵּר סִין (ר). דְּפָקָה (ע). אֶלוֹשׁ (ש). רְפִידִים (ט).
 מְדַבֵּר סִינִי (י). קְבָרוֹת הַתְּאֵנָה (יג). חֲצֵרוֹת (יד).
 רַתְמָה (טז). רְמוֹן פָּרִיץ (יז). לְבָנָה (כ). רֶסֶה (ש).
 קַהֲלָתָה (ב). הַר שָׁפָר (ט). חֲרָדָה (ר). מְקַהֲלוֹת (צ).
 תַּחַת (ת). תֵּרַח (ג). מְתַקָּה (ח). חֲשֻׁמוֹנָה (ק).
 מוֹסְרוֹת (ב). בְּנֵי יַעֲקֹן (ט). חֹר הַגְּדָד (ג).
 יִטְבְּתָה (ע). עֲבְרוֹנָה (י). עֲצִיּוֹן גְּבַר (ג). קָדֵשׁ (ל).
 הַר הַהָר (פ). צִלְמוֹנָה (י). פּוֹנוֹן (ק). אוֹבוֹת (ש). עֵינֵי
 הָעֲבָרִים (ק). דִּיבוֹן גָּד (י). עֲלָמוֹן דְּבַלְתֵּימָה (צ).
 הַרֵי הָעֲבָרִים (י). עֲרֵבוֹת מוֹאָב (ת).

כִּד נִטְלוּ יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמָסָם (א). לֹא יִדְעוּן אֵי
 יִנְטְלוּן לְסִפְתָּ אוֹ לְקַהֲלָתָה אוֹ לְמוֹסְרוֹת,

ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לספת (ב).
 מספת לא ידעון אי ינטלון לאתם או לחצרות
 או לתרה או לעציון נבר, ופקיד מדברנא
 דעמיה דינטלון לאתם (ג). מאתם לא ידעון אי
 ינטלון לפי החירת או לרמן פרץ או לעברנה
 או להרי העברים, ופקיד מדברנא דעמיה
 דינטלון לפי החירת (ד). מפי החירת לא ידעון
 אי ינטלון למרה או לתחת או לערבת מואב,
 ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון למרה (ה).
 למרה לא ידעון אי ינטלון לאילים או למקהלת
 או לעלמן דבלתימה, ופקיד מדברנא דעמיה
 דינטלון לאילים (ו). מאילם לא ידעון אי ינטלון
 לים סוף או לחשמנה או לפונן או לעיי
 העברים, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לים
 סוף (ז). מים סוף לא ידעון אי ינטלון למדבר
 סין או לחרדה, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון
 למדבר סין (ח). ממדבר סין לא ידעון אי ינטלון

לְדַפְקָה או לְיִטְבְּתָה, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה
 דִּינְטְלוֹן לְדַפְקָה (ט). מְדַפְקָה לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
 לְאֵלוּשׁ או לְרִסָּה או לְאֵבֶת, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא
 דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְאֵלוּשׁ (ט). מְאֵלוּשׁ לָא יָדְעוֹן אִי
 יִנְטְלוֹן לְרַפִּידִים או לְהַר שְׁפָר או לְבִנֵי יַעֲקֹן,
 וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְרַפִּידִים (ט).
 מְרַפִּידִים לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן לְמַדְבַּר סִינֵי או
 לְקִבְרַת הַתְּאֻנָּה או לְהַר הַגְּדָגְד, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא
 דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְמַדְבַּר סִינֵי (ט). מְמַדְבַּר סִינֵי
 לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן לְקִבְרַת הַתְּאֻנָּה או לְהַר
 הַגְּדָגְד, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְקִבְרַת
 הַתְּאֻנָּה (ט). מְקִבְרַת הַתְּאֻנָּה לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
 לְחִצְרַת או לְתַרְח או לְעִצְיוֹן גְּבַר, וּפְקִיד
 מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְחִצְרַת (ט). מְחִצְרַת
 נְטְלוֹ לְרַתְמָה (ה) מְרַתְמָה לָא יָדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
 לְרַמְן פְּרִץ או לְעִבְרָנָה או לְהַרֵי הָעִבְרִים, וּפְקִיד
 מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְרַמְן פְּרִץ (ט). מְרַמְן

פָּרִיץ נִטְלוּ לְלִבְנָה (ט). מְלִבְנָה לֹא יִדְעוֹן אִי
יִנְטְלוֹן לְרִפְּה אוֹ לְאַבֹּת, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה
דִּינְטְלוֹן לְרִפְּה (ש). מְרִפְּה לֹא יִדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
לְקַהֲלָתָה אוֹ לְמִסְרוֹת, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה
דִּינְטְלוֹן לְקַהֲלָתָה (ז). מְקַהֲלָתָה לֹא יִדְעוֹן אִי
יִנְטְלוֹן לְהַר שְׁפָר אוֹ לְבְנֵי יַעֲקֹב, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא
דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְהַר שְׁפָר (ח). מְהַר שְׁפָר נִטְלוּ
לְחֻרְדָּה (ט). מְחֻרְדָּה לֹא יִדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
לְמַקְהֵלֶת אוֹ לְעֵלְמָן דְּבִלְתִּימָה, וּפְקִיד מְדַבְּרָנָא
דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְמַקְהֵלוֹת (י). מְמַקְהֵלֶת לֹא
יִדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן לְתַחַת אוֹ לְעַרְבַת מוֹאָב, וּפְקִיד
מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְתַחַת (יא). מְתַחַת לֹא
יִדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן לְתֵרַח אוֹ לְעַצִּיּוֹן גָּבֵר, וּפְקִיד
מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְתֵרַח (יב). מְתֵרַח נִטְלוּ
לְמַתְקָה (יג). מְמַתְקָה לֹא יִדְעוֹן אִי יִנְטְלוֹן
לְחֻשְׁמֵנָה אוֹ לְפוּנָן אוֹ לְעֵי הָעֵבְרִים. וּפְקִיד
מְדַבְּרָנָא דְעַמִּיה דִּינְטְלוֹן לְחֻשְׁמֵנָה (יד). מְחֻשְׁמֵנָה

נָטְלוּ לְמִסְרוֹת (ב). מִמִּסְרוֹת נָטְלוּ לְבָנֵי יַעֲקֹב (ט).
 מִבְּנֵי יַעֲקֹב נָטְלוּ לְחַר הַגְּדָד (ג). מֵחַר הַגְּדָד
 נָטְלוּ לְיִטְבְּתָה (ד). מִיִּטְבְּתָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן
 לְעֵבְרָנָה אוֹ לְהָרֵי הָעֵבְרִים, וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא
 דְּעַמִּיה דִּינְטְלוּן לְעֵבְרָנָה (ו). מֵעֵבְרָנָה נָטְלוּ
 לְעֵצִין גָּבַר (ז). מֵעֵצִין גָּבַר נָטְלוּ לְקַדְשׁ (ח).
 מִקַּדְשׁ נָטְלוּ לְהַר הַהָר (ט). מֵהַר הַהָר נָטְלוּ
 לְצִלְמָנָה (י). מִצִּלְמָנָה לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְפוּנָן
 אוֹ לְעֵי הָעֵבְרִים, וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְּעַמִּיה
 דִּינְטְלוּן לְפוּנָן (ק). מִפוּנָן נָטְלוּ לְאַבֹּת (ש). מֵאַבֹּת
 נָטְלוּ לְעֵי הָעֵבְרִים (ק). מֵעֵי הָעֵבְרִים נָטְלוּ
 לְדִיבָן גָּד (י). מִדִּיבָן גָּד נָטְלוּ לְעֵלְמָן
 דְּבִלְתִּימָה (כ). מֵעֵלְמָן דְּבִלְתִּימָה נָטְלוּ לְהָרֵי
 הָעֵבְרִים (י). וּמֵהָרֵי הָעֵבְרִים נָטְלוּ לְעֵרְבֹת
 מוֹאָב (ח).

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ביאור פרשת הקטורת

מפני החשיבות הגדולה של פרשת הקטורת הוספנו כאן את ביאורו הנפלא של רבי יעקב כולי זצוק"ל בעל ספר מעם לועז על כל סדר מעשה הקטורת כדי שהקורא יבין את אשר הוא קורא ויתעורר ליבו בהתלהבות גדולה.

ויאמר ה' אל משה קח לך סמים נטף. הוא שמן הנוטף מעץ הנקרא קמף, שהוא עץ האפרסמון, ונקרא שמן זה שמן אפרסמון. וזהו הסממן הראשון המזכירים כל יום בפטום הקטורת הצרי, ומפני שסממן זה אין עושים מסממן אחר, אלא נוטף מעצמו מן האילץ לכן קראו לו נטף, שפירושו טיפה. ויש אומרים שנטף זה הנזכר כאן אינו שמן האפרסמון עצמו, אלא הוא העץ עצמו שממנו יוצא שמן האפרסמון. ואותו היו נותנים לתוך הקטורת.

ושחלת, הסממן השני הוא השחלת שפירושו צפורן. והוא סממן היוצא מן הים וקוראים לו צפורן, נותן ריח. וזהו הסממן השני הנזכר בפטום הקטורת: והציפורן. וכיון שהוא חלק ומצהיר כצפורן קורין לו שחלת וצפורן.

וחלבנה, הסממן השלישי הוא החלבנה ונקרא "גאלבאנו" וריחו כבד ביותר. והטעם שנותנים ריח כבד זה בקטורת נבאר להלן בע"ה.

ולבנה זכה, הסממן הרביעי הוא לבונה זכה, ומפני שיש שני מיני לבונה, האחת מזוקקת ולבנה, והשניה עכורה ולא כ"כ מזוקקת, פירש הפסוק ולבונה זכה.

וארבעה סממנים אלו שבארנו הם ד' הסממנים הראשונים הנזכרים בפיתום הקטורת והם: הצרי והצפורן והחלבנה והלבונה. ואע"פ שהכתוב אינו מזכיר כאן אלא ד' מיני סממנים אלו, אל תחשבו שלא היו בקטורת יותר מד' מינים אלו, לפי

שחכמינו הוכיחו מפסוק זה עצמו שמלבד ד' מינים אלו היו עוד שבעה. וביחד היו אחד עשר סממנים. כפי שנבאר בע"ה בבאור פטום הקטורת. וכך הוכיחו חז"ל שהיו עוד ז' סימנים, שנאמר: קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה ולבונה זכה בד בבד יהיה. ואילו היתה כונת התורה לקחת ד' סממנים אלו ולא יותר ולעשות מהם הקטורת, היה הכתוב אומר: קח לך נטף ושחלת וחלבנה ולבונה זכה בד בבד יהיה. ומאחר שהזכיר ב' פעמים סמים, סימן שהיו עוד סממנים. וכיון שלא פירש הכתוב מה הם, אנו אומרים שסמים הם ב' סממנים, שמיעוט סמים שנים. ואין לומר יותר משנים כיון שלא ביאר הכתוב כמה יהיו. אם כן סמים, שנים, נטף שחלת חלבנה, הרי חמשה. ואחרי חלבנה נאמר עוד הפעם סמים, לומר לנו שמלבד חמשה אלו צריכים להיות עוד חמשה, הרי עשרה. שאם היה סמים השני פירושו שנים, היה הכתוב אומר קח לך סמים סמים נטף שחלת וגו' כיון ששני הסמים שווים הם, וכיון שחילקם הכתוב בודאי הפירוש שאינם שווים, והראשון שנים והשני חמשה. כיון שכתוב לאחר חמשה סממנים. נמצא שמסמים למדים על עוד ז' סממנים, נוסף על הארבעה המפורשים בכתוב, הרי י"א. וכן תראו שבפסוק והקטורת אשר תעשה במתכונתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך לה', יש י"א תיבות כנגד י"א סממני הקטורת.

ולא נכתבו שמותיהם של שאר הסממנים שהיו עוד בקטורת, שפירש הקב"ה למשה בהר סיני, ולא היה הכתוב צריך להאריך בדבר. ולמה נצרך הכתוב לתאר את ארבעת הסממנים המפורשים בתורה, ללמדנו שארבעה אלו הם עיקר הסממנים, ויש לשים הרבה מהם, ומעט מן השאר. וכן אתם רואים שמאותם ארבעה הסממנים שמפורשים בתורה היו לוקחים

שבעים מנים מכל אחד, שכל מנה הם מאה מיטיקלים שהם ק"ג דרהמים. (יחידת משקל דרהם אחד = 3.2 גרם. כל מנה=480 גרם) ומן השאר היו לוקחים פחות, כפי שיתבאר להלן בע"ה בבאור פטום הקטורת.

בד בבד יהיה, ואותם הארבעה צריכים להיות שוים, שהכמות של כולם תהיה שוה. וזהו שאומר הכתוב בד בבד יהיה. כלומר כמשקל האחד יהיה המשקל של שאר הסממנים. ויש אומרים שפירושו של בד היינו יחיד, כמו שנאמר בפסוק: **בדד ישב מחוץ למחנה**, שיהיה יחיד מחוץ למחנה. ובא הכתוב להודיענו כאן שיכתוש כל סממן לחוד ואל יכתוש אותם כולם יחד, שיש סממן שקשה לכותשו, וכשכותשים אותו יחד אינו נכתש כראוי, ואחרי שכותשים אותם לחוד מערבבים אותם יחד.

ועשית אתה קטרת רקח מעשה רקח ממלח טהור קדש (ל, לה).

מעשה רוקח, שתהיה מלאכתה באומנות רוקח, **טהור**, שינקה כל סממן לפני שהוא כותשו, בדרך הרקחים היודעים את המלאכה. וכן תהיה הכתישה יפה ודקה. שלא יהיה האחד דק והשני עב. וצריכים להיות מעורבים אלו באלו יפה. וזהו שאומר הכתוב ממולח טהור קודש. ממולח פירוש מעורבב.

ויש אומרים שממולח פירושו מלשון מלח, שיהיה כתוש יפה יפה באופן שסממן אחד יכנס לתוך חבירו, כמו שהמלח נכנס לבשר כשמולחים אותו.

ויש אומרים שממולח פירושו כפשוטו שיש ליתן מלח בקטורת, וזהו מלח סדומית שנבארו להלן בפיטום הקטורת. ויש אומרים שאותו מלח היה זה שמולחים בו הקטורת כדרך שמולחים שאר

הקרבנות. שכן נאמר בפרשת ויקרא: על כל קרבנך תקריב מלח.

ודעו שאת הקטורת יש לעשות במהרה מופלגת שלא תהא בה שום טומאה. וכן צריכה להיעשות בממון של הקדש. וזהו שאומר הכתוב: ממולח טהור קודש. שתהיה טהורה וממון הקדש. ואם היה בה שמץ טומאה או שלא באה מממון קדש, הרי זו פסולה,

ויש אומרים זה שנאמר טהור אין הכונה שהקטורת צריכה ליעשות במהרה, שהרי דבר זה מובן מעצמו ואין צורך לאומרו. אלא הכונה כמו שנאמר זהב טהור, וכפי שפירשנו שם בפרשת תרומה פ"ב שהכונה לזהב מזוקק שאם שמים אותו בתוך הכור אינו נפחת כלל. אף כאן נאמר טהור והכונה שיזהרו הרבה שלא יפחתו סממני הקטורת אפילו דרהם אחד, בשעת כתיבתם. אלא יהיו מלאים,

ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם (ל, לו).

לפני העדות, אחרי שתעשה הקטורת כפי שבארתי לך תקטיר ממנו כל יום על מזבח הזהב שהוא בתוך אהל מועד, שהוא לפני ארון העדות. שם אועד כשארצה לדבר עמך.

ויש אומרים זה שנאמר כאן לפני העדות באהל מועד בא לרמז על שתי ההקטרות. האחת לפני העדות, ההקטרה שמקטירים ביום כפור בפנים קודש הקדשים לפני הארון, כפי שיתבאר בע"ה בארוכה בפרשת אחרי מות. והשניה: באהל מועד. היינו זה שהיו מקטירים בכל יום על מזבח הזהב שהיה באהל מועד. דעו שהקטורת היו עושים כל שנה מחדש. ומצוה זו של מעשה

הקטורת היא אחת ממצות עשה שבתורה. משפחה אחת היתה שהיתה נקראת משפחת בית אבטינס שהיו ממונים על מעשה הקטורת שהיו אומנים גדולים, שהיו זקוקים לאומנות גדולה לדעת כל סממן כיצד לנקותו לפני שחיקתו. וגם השחיקה היתה צריכה אומנות גדולה שכולם יהיו שחוקים באופן שזה, שלא יהיה האחד עב והאחד דק. וכן בטיב הסממנים, בסממן הניקרא מעלה עשן שלא היה אדם המכיר העשב הזה זולתם.

וכך היה מעשה פטום הקטורת: ופיטום פירושו הרכבת סממנים, וכן אתם רואים בתרגום ירושלמי שמתרגם רוקח, מפטם. והיו לוקחים ארבעה הסממנים הראשונים, שהם הצרי והצפורן החלבנה והלבונה, שבארנו את ענינם למעלה, והיה לוקח מהם משקל שבעים שבעים מנה, מכל אחד מן הסממנים. וכל מנה הוא ק"נ דרהמים. (יחידת משקל דרהם אחד = 3.2 גרם) נמצא שמכל הארבעה לקח מאתים ושמונים מנים שהם מ"ב אלף דרהמים. ושאר שבעת הסממנים שאינם מפורשים בתורה, שאמר הקב"ה למשה בהר סיני בעל פה כפי שבארנו לעיל היו אלו:

מור הוא המוס"ק ויש אומרים שאינו המוס"ק אלא סממן אחד הנקרא מירא.

והסממן השני היה **קציעה**. והוא אוד אדאני. ויש אומרים שהוא סממן הנקרא בערבית קציעה. ויש אומרים שהקציעה הוא הסממן הנקרא קדה. והוא שורש עשב הדומה ממש ל"רודה". והסממן השלישי הוא **שבולת נרד**. והוא סממן הנקרא בפראנקו אישפיקו נארדו.

והסממן הרביעי הוא **כרכום** שהוא הסאפרא"ן. ומאותם ד' הסממנים האחרים שהם מור וקציעה שבולת נרד וכרכום היה

לוקח ששה עשר ששה עשר מנה, שבכל הארבעה היו ס"ד מנים שהם תשעת אלפים ושש מאות דרהם.

והסממן האחר הוא **הקושט**, שהוא שורש עשב שריחו משובח ביותר. ומן הסממן הזה היה לוקח י"ב מנים שהם אלף ושמונה מאות דרהם.

והסממן האחר היה **קלופה**, שהוא הקאניל"ה. ומפני שהוא קליפת אילן לכן נקרא קלופה, ויש אומרים שהוא סממן ששמו קלופה. ומן הסממן הזה היה לוקח שלשה מנים שהם ת"ג דרהם. והסממן האחר היה **קנמון** והוא סממן הדומה לקש ובא מן העיר מיקה. וזה שהיה באותם הימים היה ריחו משובח ביותר. ויש אומרים שהקנמון הוא אוד אגאני, ומן הסממן הזה היה לוקח תשעה מנים שהם אלף וש"ג דרהם.

אלו היו י"א הסממנים שהיו בקטורת. ובין כולם היו שס"ח מנים שהם ג"ה אלפים ומאתיים דרהם כפי שנתבארו אחת לאחת.

ודעו שלפי חוזק וקלות כל סממן כך היה השיעור שהיו נותנים ממנו. שהסממן שהיה חריף מאד היו נותנים ממנו מעט. והסממן שהיה חלש ביותר היו נותנים ממנו הרבה. ויש אומרים שלא היה הדבר תלוי בחוזק וברפיון אלא הקב"ה צוה למשה על שיעורו של כל אחד ואחד.

ויש לכם לשאול, מאחר שהקב"ה צוה למשה בסיני השיעור והמשקל של הסממנים האלו, למה לא פירשה התורה השיעור והמשקל כדרך שנאמרו בשמן המשחה שיעורו ומשקלו של כל סממן. אבל עליכם לדעת שהכתוב בא ללמדנו דין אחד שהיה נוהג בקטורת שלא היה נוהג בשמן המשחה, שאם באו לעשות שמן המשחה היו צריכים להיות כל הסממנים בכל משקלם, לא פחות אפילו דרהם אחד. ואם בא לעשות מחצית לפי ערך

השיעור, אסור היה לעשות כן. אבל הקטורת לא היה הכרח שיעשו אותה בשלמות, אלא אפשר היה לפטמה לחציאין, שהיו לוקחים כל סממן כשיעור משקלו השלם ועושים מחצית. וזה מודיע לנו הכתוב כאן שאינו מפרט המשקל שצריך להיות לכל סממן, להודיענו שלא איכפת לנו אלא שאם עושה כולם יהיה המשקל הזה. אבל אם עושה מחצה אין בכך כלום. אבל בשמן המשחה פירט הכתוב משקל כל סממן ללמדנו שיש לעשותו כולו ולא חצי.

ועוד טעם שנפרט משקל כל סממן בשמן המשחה ולא בקטורת, כדי להראות הפלא הגדול שנעשה בשמן המשחה, שלא יתכן שלא יבלעו ממנו הסממנים וכן היורה, ובכל זאת הוציאו י"ב לוגין ממנו כפי שנתנו, בלי חסרון של משהו. וזה היה פלא גדול. ודעו שמלבד י"א הסממנים האלו שהיו בקטורת היו עוד דברים שהיו נצרכים להתקנת הקטורת והם: **בורית כרשינא** שהוא מין סבון הבא מן העיר כרשינא. ויש אומרים שזה מין עשב המנקה את הבגד יותר מן הסבון. והיו צריכים לבורית כרשינא הזו שהציפורן היו מוציאים מן הים, והיו נדבקים אליו דגים ואי אפשר שלא תישאר התיכת דג ותקלקל הריח הטוב, ולכן היו צריכים לבורית הכרשינא כדי ליפות בה את הצפורן שתהא נאה, היינו לטהרה ולנקותה יפה יפה, שבלי הבורית אי אפשר היה לטהרה. ושיעור הבורית כרשינא היה תשעה קבין שהם תשע אוקיות. וכן היו זקוקים להתקנת הצפורן מין יין הנקרא **יין קפריסין** שהוא יין חזק מאד הבא מקפריסין. ויש אומרים יין קפריסין הוא מין יין שנותנים בו לולבי הקפריסין. ונותנים הצפורן ביין זה לשרותו ועי"כ מתחזק ומתפשט ריח הצפורן. וזהו שאנו אומרים כל יום בפטום הקטורת: יין קפריסין למה הוא

בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה. ושיעור היין שבו היו שורין הצפורן היו שלש סאין ושלשה קבין. שהם שלש סאין ומחצה. שכל סאה ששה קבין שהם שש אוקיות. ואע"פ שהשריית הצפורן **במי רגלים** היתה מחזקת אותו יותר, שמי רגלים הריפים הם, אבל אין זה מן הראוי להכניס מי רגלים במקדש מפני הכבוד. ויש אומרים שאין הכונה למי רגלים ממש, אלא מי מעין היו שנקראו מי רגלים, ומפני הכינוי המנונה הזה לא היה מן הכבוד להכניסו למקדש.

ואם לא מצאו יין קפריסין היו מביאים **יין חיוור עתיק**, היינו חיוור קצת, שאסור היה שיהיה יין לבן ביותר ולא אדום. ויש גורסים חמר חיוורין, והוא יין ממקום הנקרא חיוורין. ואם לא מצאו לא יין קפריסין ולא יין חיוורין, מביא רובע הקב **מלח סדומית** ונותן לתוך היין כדי להשרות בו הצפורן ויש אומרים זה בא למליחת הקטורת כדרך שמולחים שאר קרבנות, כפי שנתבאר לעיל. ור' נתן אומר שהיו צריכים לקטורת גם **כיפת הירדן** והוא עשב הגדל סביבות הירדן וריחו טוב מאד. וכן באה לחיזוק הצפורן. ויש מפרשים שכיפת הירדן הוא קצף הירדן שבו היו מורחים המכתשת כדי שלא ידבקו בה סממני הקטורת ויפחת מנין הסממנים.

ואמר רבן שמעון בן גמליאל הצרי המוזכר כאן כסממן הראשון אינו זה הנקרא טריאקה, כפי שנאמר בירמיה הצרי אין בגלעד. אלא הוא טפה הנוטף מעצי הבלסאם ונקרא שמן אפרסמון, כפי שבארנו לעיל.

ודעו שהיו נותנים לתוך הקטורת עשב אחד שהיה נקרא **מעלה עשן** שיהיה העשן מתמר ועולה כארז שלא יהיה נוטה לצד זה או זה. ועשב זה לא הכיר אותו שום אדם מלבד אותה משפחת

בית אבטינס שהזכרנום לעיל שעשו הקטורת כפי שקיבלו המסורת מידי אבותיהם, ולא היו מגלים אותו לשום אדם. והיה הכרח ליתן עשב זה לתוך הקטורת אע"פ שלא היה בו שום ריח, לפי שנאמר בפרשת אחרי מות: דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקודש מבית לפרוכת אשר על הארון, ופירוש הדברים: אמור לאהרן אחיך שהוא הכהן הגדול שאל יבוא בכל עת, לא בשאר ימות השנה ולא ביום כפורים, אל הקודש, היינו במקום ששם ארון העדות, הן בשעת עבודה והן שלא בשעת עבודה, ואף ביום הכפורים שיש לו רשות ליכנס לבית קודש הקדשים אסור לו לבוא ביאה ריקנית, וזהו מה שאומר הכתוב; כי בענן אראה על הכפורת. רק בשעה שיעלה ענן עשן הקטורת, כשנכנס להקטיר קטורת, שענן זה שמדבר כאן הכתוב הוא ענן הקטורת כפי שנאמר לאחר מכן: וכסה ענן הקטורת את הכפורת. ומפני שנאמר כי בענן אראה על הכפורת ולא נאמר כי בקטורת אראה על הכפורת הוכיחו חז"ל שיש ליתן בתוך הקטורת אותו מעלה עשן, שאם לא אותו מעלה עשן תעלה הקטורת שלהבת בבת אחת ולא יהיה עשן, ובפסוק נאמר כי בענן, משמע שצריך להיות עשן. ולא מועיל דבר אחר לעשות עשן חוץ מאותו מעלה עשן שהיתה לו מעלה יתירה שהעשן היה מתמר ועולה כמקל. ואילו היו נותנים עשב אחר לא היה העשן עולה ישר למעלה, והיה מתפשט בבית קדש הקדשים בכל הצדדים, ולא היה מכסה על הכפורת והפסוק אומר וכסה ענן הקטורת את הכפורת. וצריך שיהיה עשן כדי שלא יראה הכהן הגדול בהופעת השכינה. ואם הקטיר הקטורת ולא נתן בה מעלה עשן זה, חייב מיתה. וכן אם חיסר אחת מכל סמניה חייב מיתה. וכן אם חיסר אחת מן הסמנים שבארנו חייב מיתה.

שכך אומר הכתוב בפרשת אחרי מות, ונתן את הקטורת על האש לפני ה' וכסה ענן הקטורת את הכפורת אשר על העדות וגו' שהרי הכתוב היה צריך לומר ונתן על האש לפני ה' וגו', ומפני שתיבה הקטרת מיותרת, שכבר נאמר קודם, ומלא הפניו קטורת סמים דקה, ונאמר אחר כך ונתן על האש לפני ה' ובידוע שבא לקטורת. אלא "הקטורת" באה לומר שצריכה הקטורת להיות שלמה בלא חסרון כלל, או אפילו דרהם אחד מן המשקל של הסממנים.

ועוד בא הכתוב ללמדנו שצריך עשן הקטורת לכסות את הכפורת, שצריכים לשים מעלה עשן זה "ולא ימות", שמכאן אנו למדים ההיפך שאם חיסר אחד מסממניה או שלא נתן בקטורת מעלה עשן, חייב מיתה. ושיעור המעלה עשן הזה הוא כל שהוא. אלו הם שאר סממני הקטורת שהיו נותנים בקטורת, כפי שבארנום אחד לאחד. ולאחר שמנקה הסממנים ומתקינם כפי שבארנו, נוטל כל סממן ושוחקו לחוד, דק דק. ובשעה שהיו שוחקים סממני הקטורת היה אדם אחד עומד על גבם שהיה משתדל במעשה הקטורת והיה אומר בפיו כל הזמן: **הדק היטב היטב הדק**. היינו שישחקו את הסממנים דק דק, שהקול בשעה שכותשים הבשמים יפה לבשמים. וזה היפך סגולת היין שהדיבור שמדברים בשעה שמוציאים יין, רע ליין. ולכן בשעה שהיו מוציאים היין מן החביות לצורך הנסכים, היה עומד הגבאי ומשגיח שלא יפלו לתוך היין, שמרים. וכשראה סימן שהשמרים עומדים לרדת, היה מקיש במקל על הכד המתמלא שימשוך הממלא ידו ולא ימלא עוד.

ולא היה אומר כן בפיו, שהדיבור בשעת מילוי היין מוזק ליין ומקלקלו. אבל בסממנים היפוך הדברים. ולמה היה אומר דיבור

עדה סדר פיטום הקטורת

זה הדק היטב היטב הדק ולא לשון אחרת, מפני שתיבות אלו יוצאות בהבל הגרון שהוא יפה לבשרים.

ויש אומרים שהשוחק עצמו הוא שהיה אומר הדק היטב היטב הדק, שלא יכנס בגרונו אבק הסממנים ויזיקו. אבל ע"י אמירת הדברים האלו תמיד היה הבל הפה דוחה האבק ואינו מניחו ליכנס לגרונו.

ואחרי ששוחק כל סממן לחוד, הוא מערבב כולם ביחד יפה יפה, שכן נאמר בפסוק: ממולח טהור קודש, כפי שנתבאר לעיל. ושתי פעמים בשנה היו מחזירים אותם למכתשת לכותשם. בימות החמה היו מפזרים אותם שלא יהיו צפופים ויתעפשו. ובימות הגשמים היו צבורים כדי שלא יפוג ריחם.

ומאותם שס"ח מנים שהיה משקל הקטורת כולו היו מקטירים במשך השנה מנה בכל יום, שהם ק"ג דרהם. חצי מנה היו מקטירים בשחר ומחציתו בין הערבים. והיו מקטירים הקטורת על גבי מזבח הזהב שהיה בפנים אהל מועד. ושס"ה מנים היו מקטירים במשך שס"ה ימי השנה, ומשלשת המנים העודפים היה ליום הכפורים. שביום הכפורים היו מקטירים מלבד ב' הפעמים של כל יום בבוקר ובערב, עוד הקטרה בקודש הקדשים, כפי שיתבאר בע"ה בפרשת אחרי מות. ומג' מנים אלו העודפים היו מקטירים. ואותם ג' המנים העודפים היו מחזירים למכתשת בשנה בערב יום הכפורים כדי שתהא דקה מן הדקה. וזהו שאומר הכתוב בפרשת אחרי מות: ומלא חפניו קטרת סמים דקה. שיש לשאול "דקה" מה באה ללמדנו. והרי כבר נאמר כאן במעשה הקטורת ושחקה ממנה הדק. אלא הכתוב בא ללמדנו שהקטורת שמקטירים ביום הכפורים יתר על כל ימות השנה, צריכה להיות דקה מן הדקה.

ודעו אותם שלשת המנים שהיו לצורך יום הכפורים לא היו נקטרים כולם, אלא היה מקטיר כשיעור שמחזיקים חפניו של הכהן הגדול. ולא היה שיעור קצוב לזה כפי שהיה בכל יום מנה ליום, אלא היה תלוי במדת ידיו של הכהן הגדול, שכן נאמר בפסוק: ומלא חפניו קטורת סמים דקה. והיה נשאר בכל שנה כשני מנים ומחצה, שהדבר היה תלוי בגודל ידיו של הכהן הגדול, וכדי שיהיה די אפילו כשידיו גדולות ביותר, קבעו חכמים ג' מנים עודפים.

ואע"פ שהיו נשארים מנ' המנים עודפים, היו חוזרים ועושים קטורת חדשה לשנה החדשה כל שס"ח המנים, ולא היו עושים פחות כדי להשלים המנין בנותר מן השנה הקודמת. ואותם שיריים היו מערבבים בקטורת החדשה. וכך היו עושים כל שנה, שהיו מערבבים את שירי הקטורת בקטורת החדשה. וכשהיה מצטבר במשך השנים שיעור של קפ"ד מנים שהוא מחצית של שס"ח מנין, לא היו עושים כל הקטורת חדשה אלא מחציתה. וזה היה נעשה אחת לששים שנה שאז היתה מצטברת מחצית. ופעמים היה הדבר אחת לשבעים שנה, שהיה תלוי הדבר בשיעור חופניו של הכהן הגדול. וזהו שאנו אומרים בפטום הקטורת: **תני בר קפרא, אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין**. היינו מאותם השירים שנשתירו משלשת המנים בכל שנה היו עושים מחצית שיעור הקטורת אחת לששים או לשבעים שנה.

ואם תשאלו, כיצד אפשר הדבר שמן השירים של אותם ג' המנים יצטברו במשך ששים שנה קפ"ד מנים. והרי נשארו רק ב' מנים ומחצה, ויוצא שבמשך ששים שנה יש ק"נ מנים, הרי חסרים עוד ל"ד מנים לשיעור. וכן במשך שבעים שנה לא נשלם

שיעור המחצית, שבסך הכל מצטברים קע"ה מנים. וחסרים תשעה מנים, אם כן כיצד נאמר אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שיריים לחצאין. אבל הענין מתיישב על פי מה שכתבנו למעלה, שמלבד שס"ח המנים של הסממנים היו נותנים לקטורת גם רובע הקב מלח סדומית, אם כן במשך ששים שנה מצטברים ששים פעמים רובע הקב, ובוה נשלם המנין. או במשך שבעים שנה.

לשליש ולרביע לא שמענו, ודעו שאפילו אם נשאר יותר מן מחצית הקטורת ובכך לא היה נצרך לעשות מחצית השניה של הקטורת אלא שליש או רביע, אי אפשר היה לעשות שליש או רביע, אלא היו עושים עוד מחצית. וזהו שאנו אומרים בפיטום הקטורת פיטמה לחצאין כשרה, לשליש ולרביע לא שמענו. כלומר אם פיטמה מחצית השיעור כשרה, אבל אם פיטמה לשליש או לרביע, לא שמענו בזה הלכה אם כשרה או פסולה. ועוד פירוש: לא שמענו כיצד נהגו במקדש כשנשתייר יותר ממחצית, אם פיטמו לשליש או לרביע או לא. ולכן אינן חייבים מיתה על כך. שהדין הוא שאם אדם עשה קטורת כמתכונתה כדי להריח בה, חייב מיתה על המעשה בלבד אע"פ שלא נהנה מריחה. וזהו ביאור הדברים: **לשליש ולרביע לא שמענו**. אם אחד פיטם לחצאים, חייב מיתה. אבל אם פיטם לשליש ולרביע, לא שמענו אם כשרה בבית המקדש. ולכן אינו חייב מיתה על כך. **ור' יהודה אומר: זה הכלל, אם כמידתה, כשרה לחצאין. ואם חיסר אחת מכל סממניה, חייב מיתה**. היינו בין אם פיטם לחצאין ובין לשליש ולרביע, אם עשה כשיעור מדתה לפי ערך המשקל, שלקח מכל הסממנים ופיטם לפי הערך שנתבאר לעיל, כשרה.

אבל אם נתן סממן אחד פחות מן השיעור, אע"פ שהיה המשקל הכולל קפ"ד מנים, שהשלים המחצית בתוספת על הסממנים האחרים, חייב מיתה.

ואמרו האומנים שבירושלים אילו היו נותנים בקטורת מעט דבש, לא היה אדם עומד בפני ריחה, עד כדי כך היה ריחה נודף. אבל אי אפשר היה לעשות כך, לפי שהתורה אמרה בפרשת ויקרא: כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה! וטעם הדבר לפי שהשאור והדבש הם רמז לגאווה, שהם דברים העולים, והם מתנאים בעצמם. שגם הדבש כששמים אותו באש עולה הרבה יותר מכל המשקים. ולכן אסרם הכתוב, להודיע שהגאווה שנואה לפני הקב"ה, שכל המתנאה כאילו עובד עבודה זרה, וכופר בעיקר, שלא נברא האדם אלא לעבוד לבוראו, כעבד העובד לרבו, ואם בן אין אדם יכול להתגאות, כיון שיש עליו שלטון, ולא נאה הגדולה אלא להקב"ה בלבד, שהוא. פטרונו של עולם והכל משועבדים לו. שאם אדם מתנאה הוא מראה בזה שאינו מקבל עליו עולו של הקב"ה ונקרא שהוא כופר בעיקר. ולכן צריך אדם להתרחק הרבה ממדה מגונה זו, ויידבק היטב במדת הענוה שהיא סולם מאיר לעלות בו ולהגיע לכל המדות הטובות, כפי שנתבאר בפרשת לך לך. וזהו שאמרו במשנה, מאד מאד הוי שפל רוח שתקות אנוש רמה. שלכאורה יש להקשות, למה נכפלה תיבה זו ונאמר מאד מאד, אלא הדבר בא לרמוז שאע"פ שבכל המדות הטובות ראוי לו לאדם לילך בדרך האמצעית, אבל במדת הענוה יפה לו לאדם לילך בדרך הקיצונית ויהיה שפל רוח מאד מאד, שלא יהיה בו אפילו שמץ של גאווה. כיון שהיא מאוסה מאד בעיני הקב"ה. וכל המתנאה כאילו עבר על כל העבירות שבתורה וייענש הרבה בגיהנם ולא יקום לתחייה. ואם יהרהר אדם בכך יתרחק מן

הגאון. ואם אדם יעלוב בו אע"פ שיהיה בכוחו להשיב לו כגמולו ישתוק ולא ישיב ויהיה מעביר על מדותיו. וכל המעביר על מדותיו מוחלין לו כל עונותיו, שכן נאמר בכתוב נושא עון ועובר על פשע (מיכה ז). שהקב"ה מכפר עונו של זה העובר על פשע שעושים נגדו שהרי לא נאמר נושא עון ופשע.

והטעם שצוה הקב"ה ליתן החלבנה, בקטורת אע"פ שהיה ריחה כבד ביותר, כדי ללמדנו שבשעה שמתכנסים הציבור לעשות תענית על איזה צער, יש לשתף עמהם רשעים שיתענו עמהם, ואל יאמרו נפריש את הרשעים מבינינו שלא יגרמו לנו נזק יותר מתועלת. שלא ינדוף הריח הרע של מעשיהם הרעים, שהם צריכים לדעת שכל תענית שלא משתתפים בה גם פושעי ישראל אינה מקובלת לפני הקב"ה. שאין הקב"ה חפץ באכדנם של הרשעים, אלא רוצה שיחזרו בתשובה. ולכן נותן להם ארבה שמא יחזרו בתשובה. וכשיש חוזרים בתשובה, שמו יתברך מתגדל ומתקדש בעולם, ולכן חביב מאד תעניתם בעיני הקב"ה. ואנו למדים דבר זה ממה שצוה הקב"ה ליתן החלבנה שריחה רע לתוך הקטורת, ואם אחד יחסיר החלבנה יהיה חייב מיתה. ועוד טעם יש בדבר שלא מתקבל תעניתם של הטובים בלבד, שהרי כל תענית עושים על פורענות שבאה לעולם, ואין פורענות באה לעולם אלא בגלל רעתם של הרשעים, יוצא שאם רק הצדיקים מתענים ומשאירים הרשעים ברעתם, אין כל תועלת בזה. אבל כשמתחברים הרשעים לתענית אז מרחם הקב"ה על העולם בראותו שהרשעים חוזרים בתשובה. ועוד, שאם הרשע נמצא ליד הצדיק, בולמת צדקותו של הצדיק. שאם יצטרף עם צדיקים גדולים הימנו, הרי יראה חסרונו, שאין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. אבל כשמצטרפים עמם

רשעים, אז נראית צדקותו. ובוזת תבינו מה שנאמר במלכים א' פי"ז: מה לי ולך איש האלהים כי באת אלי להזכיר את עוני ולהמית את בני. שהצרפית התלוננה על אליהו הנביא כשמצא מנוחה בביתה ומת עליה בנה, ואמרה לאליהו הנביא, איזו שייכות יש ביני וביניך שבאת לביתי להזכיר עוני ומת בני. שאילו לא באת לעיר הזאת הייתי נראית בעיניהם כצדקת גמורה כנגד מעשיהם של הבריות, שלא היה טוב ממני בעיר הזאת ולא היה נראה חסרון עונותי. אבל עכשיו שבאת ואתה בהיותך צדיק גמור, נראה חסרון עונותי ולכן מת בני. ונקרא שאתה היית הגורם לזה. ובוזת נשלם באור פטום הקטורת כולו.